

Poštnina plačana v gotovini.

BOGOLJUB

Do Mariji k Jezusu

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN

LETO XXVII. 1929

ŠT.1. JANUAR

PRODAJALNA K. T. D.

(H. Ničman), Ljubljana, Kopitarjeva ul. 2

priporoča svojo bogato zalogo krasnih niklastih **stenskih križev**, kakor tudi namiznih, lepe raznovrstne dragocene **rožne vence**, nanizane na zlato in srebrno verižico, zelo primerni za darila. Na razpolago so tudi **biser- ni rožni venci**, črni koksasti, leseni navadni in razni barvani za otroke. V zalogi so tudi vsi molitveniki.

Precizne ure

Schaffhausen, Omega, Doxa itd.
dobite najceneje pri urarju
L. Vilhar, Ljubljana
Sv. Petra cesta 36

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

**KNJIGOVEZNICA
K. T. D.**

V LJUBLJANI
KOPITARJEVA ULICA 6
II. NADSTROPJE

M. U. Dr. Francè Debevec

strokovni zdravnik za pljučne bolezni in tuberkulozo
ordinira od 14. dec. v Ljubljani, Miklošičeva cesta 18/II
od 10. do 12. ure dop. in od 2. do 3. ure po r. — Röntgen

IZ ŽIVLJENJA RUSKIH KATAKOMB.

Škof d'Herbigny je na tretjem potovanju po Rusiji posvetil več katoliških duhovnikov za škofe. Med posvečenimi je tudi Msgr. Sloskan. Leta 1926. je deloval pri cerkvi sv. Katarine v Leningradu. Po posvečenju za škofa se je pa preselil v Mohilev. Hodil je na birmovanje, dasi ob največjih težavah in ovirah. Tudi je uredil pouk krščanskega nauka, seveda na tihem. Meseca septembra 1927 je prenočil iz usmiljenja dva tujca. Bila sta boljševiška agenta. Med škofove knjige sta vteknila skrivaš razne spise take vsebine, da so škofa zapletle v hišno preiskavo. Se isti dan so ga odpeljali v Moskvo in vrgli v ječo. Obsojen je bil na večletni zapor.

Pa poslušajmo, kaj piše sam:

»Ljubi starši!

Iz časopisja ste gotovo izvedeli, da so me zaprli. Šele po šestih mesecih mi je dovoljeno, da Vam pišem. Vsekdar sem rad pridigoval o izreku našega Gospoda Jezusa Kristusa: Brez božje volje še las ne pade z glave; zdaj pa sem se prepričal, da je vse, kar božja volja pripusti ali ukrene, le v naše zveličanje. V 15. letih poprej nisem bil deležen tolikih milosti, kot v petih mesecih sedanjega ujetništva. Zapor je moje največje, najkrasnejše in notranje dušno doživetje, dasi bridko pogrešam nekrvave daritve. — Ljubi starši, molite zame, pa brez skrbi in brez tarnanja. Ljubezen v vaših srcih naj bo junaška. Moja sreča je v tem, da sem se naučil vse ljudi ljubiti — prav vse, tudi take, ki ljubezni navidezno ne zaslužijo. Ti so najbednejši. Prosim Vas še enkrat, ne pustite, da bi se Vas polotila jeza ali nevšečnost v srcu. Če bi si kaj takega dovoljevali, bi bili verski fanatiki, ne pa kristjani.

Od 25. februarja do 7. marca sem že v Leningradu, v drugi mestni poboljševalnici. Nato pojdem v Kem, na pomlad pa v Solovki, kjer je bil poprej samostan. Obsodili so me na tri leta. Še enkrat: Molite! Blagoslov vsemogočnega Boga, Očeta, Sina in Svetega Duha naj pride nad Vas in naj pri Vas ostane vsekdar. Vaš sin † Boleslav, škof.

NASLOVNA SLIKA za to številko je nova: predočuje milostipolno podobo Marije Pomočnice na Brezjah. (Glej pesem, str. 1.). Silvin Sardenko nas bo popeljal še na druga božja pota. Pesnitvi bo vselej odgovarjala tudi naslovna slika, ki bo vedno druga.

DOBRE KNJIGE.

Sveta čistost. — »Društvo slovenskih katehetov« v Ljubljani je oskrbelo jako potrebno in koristno knjižico, ki vsebuje poleg splošne razprave o važnosti pravičnega pouka glede šeste božje zapovedi — več vzorcev (katehez) za razne skupine šolske mladine. Knjižica je namenjena predvsem katehetom. Toda tudi starši in vzgojitelji se bodo mogli iz nje poučiti, da je krepkost čistosti najtrdnější temelj dobre vzgoje in lepega, vzornega življenja. — Založba: Prodajalnica KTD (preje Ničman) v Ljubljani.

Otrok. Poglavlje o vzgoji I. Napisal Jos. Volc, stolni kanonik. Ljubljana 1928. Založila K. T. D. (prej H. Ničman). Cena 25 Din, s poštnino 27 Din. Kot nalašč za božične praznike! Vsi, ki imajo opraviti z vzgojo otrok, bodo z veseljem segli po tej lepi knjigi. Otrok ni igrača, velik božji dar je, izročen staršem, da ga vzgajajo po vseh postavah Gospodovih. Skrbeti morajo za njihovo telo, a še bolj za dušo. Od prvih početkov, ko se začne otrok zavedati, ko se začne v njegovi duši oglašati dobra in slaba nagnjenja, mu morajo starši kot dobri angeli variti stati ob strani. Prava ljubezen, ki je vsa zasidrana v Bogu, mora voditi vso trokovo vzgojo. Vse te stvari in še mnogo drugih je v lepem narodnem jeziku popisanih v Volčevi knjigi. Veliko dobro delo storite, če opozorite nanjo mlade matere, učiteljice in vse, ki jim je na srečo pravi otrokov blagor. Tole knjigo kupite in jo dajte za letoletno darilo, pa vam bo vsak hvaležen.

Založništvo Herder v Freiburgu i. B. priporoča sledeče knjige:

Richstätter Karl S. J., Eine moderne deutsche Mystikerin. Leben und Briefe der Schwester Emilie Schneider, Oberin der Töchter vom heiligen Kreuz zu Düsseldorf. 5. do 7. izd. 1928. — Priznani nemški poznavalec ascetike in mistike objavlja skrito, pa tako sveto življenje sestre Emilije, ki jo je Bog vodil po zvestem izvrševanju stanovskih dolžnosti do vedno večje popolnosti. Ni živela za samostanskimi zidovi, ampak kot usmiljena sestra je morala veliko občevati z ljudmi, pa je pri vsem svojem delu trajno rasla v svetosti. Ime pisateljevo nam jamči, da je knjiga lepo in solidno pisana.

Monahan, Maud, Die Geschichte des hl. Aloysius. Den Kindern erzählt. Ilustr. 1928. Cena M. 2-20; v polplatno M. 2-80, v platno M. 3-20. — **Die Geschichte des heiligen Stanislaus.** Den Kindern erzählt. Ilustr. 1928. Cena M. 2-50; v polplatno M. 3, v platno M. 3-50. Obe knjižici sta pisani tako, da jih bodo otroci veselili. Ne slika sveta svetnikov, ki bi s svojo žalostjo in puščobo odbijala mlada srca od Gospodovih potov, ampak tako, da mora vsak nepokvarjen otrok zahrepeti, da bi jima bil enak. Prav taki življenjepisi mnogo pripomorejo, da bo življenje otrok prav usmerjeno, zlasti še zato, ker knjigo krasi precej dosti čednih slik.

Keckeis, Gust., und Jos. Schmid, Der Fährmann. Ein Buch für werdende Männer. II. Bd. Ilustr. 1928. M. 7-50, v platno M. 9. V lepo pisanih sestavkih nam kaže pot za duševno in telesno zdravje, uči, kako je treba potovati, daje potrebna navodila o športu, vpelje mladega čitatelja v kraljestvo industrije, tehnike in v skrivnosti narave. Ni nabožna, pa vendar čisto iz katoliškega stališča pisana knjiga.

RAZNO.

Redovniški poklic. Hčerke iz dobrih rodbin samskega stanu, ki čutijo v sebi poklic za redovništvo in se hočejo posvetiti vzgoji rev-

nih otrok in misijonskemu delu v tu- in inozemstvu, se sprejmejo v samostan karmeličank božjega Srca Jezusovega, Leskovac pri Zagrebu.

Tečaji duhovnih vaj za prvo četrtletje 1929: Za moše: od 5. do 9. januarja, od 16. do 20. februarja, od 16. do 20. marca. — Za rekrute in druge mladeniče: od 19. do 23. januarja. — Za mladeniške Marijine družbe: od 1. do 5. febr. — Za Orle: od 2. do 6. marca. — Za mladeniče: od 9. do 13. marca. — Za akademike: od 20. do 24. marca. — Vodstvo »Doma duhovnih vaj«, Ljubljana, Zrinskega 9.

Vojskujoča Cerkev... Tudi zadnjih 100 let se je število mučencev znatno zvišalo. Brez ozira na one tisoče katoliških Armencev, ki so bili v letih 1895. in 1896. in med svetovno vojsko od Turkov pokončani in so tako svojo vero s krvjo izpričali, je umrlo za sveto vero v Koreji l. 1827., okrog 1000, v leith 1866.—1870. pa blizu 8000 katoličanov. V pokrajinah Siam, Annam in Tonkin je umrlo v letih 1855.—1862., in v l. 1883.—1885. pod roko krvnika do 40.000 kristjanov, ker so se branili, da bi sveto razpelo onečastili. — Na Kitajskem je bilo l. 1900, nič manj ko 8000 kristjanov pobitih. Zoper nje so se dvignili fanatični bokserji. Iz preganjanja katoliških kristjanov v Rusiji še nismo dobili jasnih in zanesljivih podatkov. Četudi ne upoštevamo mehiških mučencev, dobimo pretresljivo število 57 tisoč junaških spoznavalcev sv. vere, ki so prišteti med mučence Kristusove.

DAROVI.

Za **Slomškovo beatifikacijo**; Neimenovana gđč. 100 Din; župni urad Sava 10 Din.

Za **kruh sv. Antona**; župni urad Kranjska gora 10 Din.

Za **misijone**; † Jakob Barbo iz Ratečevega brda (Zagorje na Krasu) 100 L.

Za **siromašne cerkve v Bosni**; Hel. Sadjak (Gorenče) 2-50 Š.

Za **cerkev sv. Antona na Kos. polju**; H. Sadjak 2-50 Š.

Prvo mesto v številu dobrih listov, ki prihajajo v Vašo družino, mora imeti »Bogoljub«. Naj širi in krepki ljubizen do Boga, saj »kdor ne ljubi (Boga), ostane v smrti«. (1. Jan 3, 14.)

Zaključek uredništva 8. decembra.

Bogoljub velja v l. 1929

za posamezne naročnike

za vse kraje v Jugoslaviji	Din	20—
» Avstriji	šil.	3—
» Italiji	lir	8—
» Češko-Slovaški	Kč	15—
» Franciji	frank	12—
» Ameriki	dol.	—50

Koledar Apostolstva molitve za januar 1929.

Glavni mesečni namen, blag. od sv. očeta: Spoštovanje in pokorščina do sv. očeta.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen od sv. očeta:

Spoštovanje in pokorščina do sv. očeta v misijonskih stvareh.

Mesečni zaveznik: Sv. Janez Zlatoust (27.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.		
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.	
1 2 3 4 5	Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Novo leto Ime Jezusovo Genovefa d. Tit škof Telesfor p.	Blagoslov v novem letu Družba Jezusova v S. H. S. Po nedolžnem preganjanju Posvečevanje družin Obisk sv. Reš. Telesa	Ljublj. Trnovo Dobrava Babno polje Planina p. R. Javorje	Stari trg St. Ćradec " S. E.
*6 7 8 9 10 11 12	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Sv. 3 kralji Valentin š. Severin op. Julijan in Bar. m. Agaton p. Higin p. Ernest š.	Misijoni med pogani Mehika in Rusija Narodni mir Naši vojaki Odprava kletvine Ijubezen do bližnjega Širjenje nabožnih listov	Sv. Trije Kralji Stari log Mozelj 1/2 Mek. Repnje Begunje p. L. Olševek Borovec	" bojn. Sv. Jan. p. Drav. Razbor S. Miklavž Št. Ilj p. Turj. "
13 14 15 16 17 18 19	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	1. por. Sv. Dr. Hilarij c. uč. Pavel pušč. Marcel p. Anton pušč. Sv. Petra st. v R. Marij m.	Krščanska vzgoja Zadeve naših škofov Redovniški poklici Dom duhovnih vaj Misijoni v Sloveniji Duhovniški poklici Boj slabim časopisom	Trnje Unec Podzemelj Sora Železniki Ljub. Sv. Peter Špitalič	Sv. Vid n. Vald. Pameče Dolič Sv. Peter Podgorje Sele Celje (mesto)
20 21 22 23 24 25 26	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	2. por. F. in B. m. Neža d. Vincenc m. Zar. Mar. Dev. Timotej š. Spr. sv. Pavla Polikarp š.	Naši državniki Nedolžnost in čistost Ubogih in stiskani Naše matere Beg pred grehom Spreobrnjenje krivovercev Zanemarjena mladina	Kočevje Sela p. Kamn. Goriče Poljana Brezovica Vrhnika Mavčiče	Celje (mesto) Sv. Jožef n. C. " Celje (Mar. c.) Celje (kapuc.)
27 28 29 30 31	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek	1. po r. J. Zl. Marjeta d. Fran. Sal. c. uč. Martina d. Peter Nol sp.	Cerkveni pridigarji Odvrnitev pohujšanj Duhovno branje Delitev miloščine Ta mesec umrli	St. Oselca Goče Rakovnik Peče Senožeče	Celje (kapuc.) " Celje (bojn.) " Celje (šol. ss.)

PROŠNJE.

Ivan E. priporoča sebe in svojo družino v molitev. — Uredništvo priporoča prosep »Božoljuba« molitvi vseh, ki jim je na srcu blagor slovenskega ljudstva. — K. M. priporoča Mariji Pomocnici, sv. Mali Cvetki, sv. Antonu Padov., Don Bosku in dušam v vicah razne svoje namene. — A. Z. se priporoča v težki boleznini presv. Srcu J., Mariji Pom., sv. Tereziki, S. Celini, Don Bosku, Šlomuški za pomoč. — Mati priporoča izgubljenega sina, hčerka pa bolno mater Mariji Pomačaj in dušam v vicah, hkrati pa molitvi dobrih vernikov. — H. P. se priporoča v molitev. — Helena Sadjak, Gorenče, se priporoča presv. Srcu Jez., Mariji, Mali Cvetki in škofu Slomuški za ozdravljenje nog.

ZAHVALE.

M. F. se zahvaljuje presv. Srcu J., Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Mali Cvetki za uslišano prošnjo. — M. L. U. iz Blok se zahv. Devici Mariji, sv. Antonu, sv. Tereziji Det. J. in S. Celini za zdravje. — Zahvala sv. Tereziji Det. J. in Ma-

teri božji za uslišano prošnjo. M. K. — Berta Triller se zahv. za uslišanje v važni zadevi sveti Mali Cvetki, Mariji Pom. n. R., sv. Jožefu in dušam v v. in se priporoča še nadalje. — M. H., št. Vid n. Lj., se zahv. presv. Srcu J. in M. ter sv. Mali Cvetki za uslišano prošnjo. — Za izkazano pomoč se zahv., a v zopetnih dušnih in gmotnih stiskah se nahajajoč družinski oče prosi sv. Malo Cvetko, sv. Jožefa in Marijo za pomoč. — Marija Mirt se zahv. presv. Srcu Jez., Mariji Pom., sv. Ani, sv. Tereziji D. J., škofu Slomuški in M. T. Ledohovski in dušam v v. za uslišano molitev. — S. Š. se zahv. luški M. b. in sv. Tereziji Det. J. za ozdravljenje nadležne bolezni. — H. P. v Kamniku se zahvaljuje Devici Mariji, sv. Mali Cvetki, sv. Antonu, sv. Ani in sv. Notburgi za odvrnjenje nesreče pri živini. — Jozefa Kordan od Sv. Križa pri Litiji se zahvaljuje škofu Slomuški in sv. Mali Cvetki za ozdravljenje bolne roke. — Nežika Klun, učiteljica, Dolenja vas, se zahvaljuje Mariji, sv. Tereziji Deteta J. in škofu Slomuški za več prejetih milosti. — Zahvaljujem se presv. Srcu Jez. in Marijinemu, sv. Tereziki, bl. Slomuški in S. Celini od Darovanja za pomoč. D. G. v Celju,

1. Brezje.

Matere k Materi.

Komur svoje milostno ime,
si, Marija, vtisnila v srce:
prime potni les in pojde z doma,
k Materi na božjo pot poroma.
Sklenjena med nami taka vez je:
s prvim potom romamo na Brezje.
Danes prve ste povabljene —
matere, ki ste pozabljene.
Sin pozabil vas je, mučenice,
mož zapustil vam je večne vice;
pokorite se za drugih grehe,
prosite za kapljico utehe.

Tudi druge ste povabljene:
matere, ki ste ugrabljene.
Čas ugrabil vas je od družine
vrgel vas je v stroje med trpine.
Deca v sobi zapuščena plaka,
prazna ponev ob ognjišču čaka.
Vam je svoje žalostno ime
Doloroza vtisnila v srce.
Pojdimo na božjo pot na Brezje,
kot da z rok bi palo vam železje:
vaša duša mirno se oddahne,
vaša solza za trenutek vsahne.

Hitro diha, hitro dirja voz:
Sama lepa polja skozinskoz.
Pozne setve so že razorane.
Rožne ajde, Bog vas varuj slane!
Mimo Medna, mimo solnčne Sore:
Sorško polje! Pevca vneti more.
Potnik nima lepših potovanj
kakor romar čez gorenjsko plan.
Škofja Loka, Kranj, Podnart, Otočel!
Vsak izstopi, kdor na Brezje hoče.
Z Bogom, vlak! Oj ti si drag dobrotnik,
vsakemu po svoje zvest sopotnik.

Zvon nas vabi. Zlat Marijin prst:
stolp se dviga iznad hišnih vrst.
Ozka steza spremlja nas s postaje;
preko Save se mostnina daje.
In mostnina, če v življenje greste?
To je milost, romarice, veste!
Levo, desno koprni prosjak,
res, da vedno ni resničen vsak;
siromak še večji morebiti,
če z lažjo si mora kruh služiti.
Glejte Brezje! Romarice verne,
vstani glas iz trume tisočerne!

Zdrava naša ljubljena Gospa,
ki v naročju nam držiš Boga!
Gledaš Dete, gledaš trume vdane:
Glej, slovenske matere smo zbrane!
»Več ne pridem!« rekla je katera,
vendar jo je spet prignala vera.
Gube šteješ — ves ostanek naš,
žulje šteješ — ves prihranek naš.
Ne presliši grenkih mater klica,
Ti nam bodi sladka Pomočnica!
Tebe v prošnjah prosimo iskrenih,
po sklečanih hodimo kolenih.

In potihne glas in prošnja z njim.
Z lece javlja oče Joahim:
»Drage moje matere slovenske,
svet ne ceni tihe žrtve ženske.
Ali Ona vidi težka dela,
ki za Sina sama je trpela.
Blagoslovljen sad deviški njen,
blagoslovljen vaš spomin iskren.
Matere, ki za svoj rod trpijo:
delajo za Kristusa z Marijo.
Zbogom mater romarska krdela,
vsaka vrni se domov vesela!«

Silvin Sardenko.

Našli boste Dete, v jasli položeno.

Dr. Fr. Jaklič.

Dva kraja sta nam že v rani mladosti posebno budila pobožnost in nebeško poezijo: božji grob, tiho trepetajoč v svitu lučic, in pa jaselce v kotu rodne hiše. Teh dveh krajev nikdo več za stalno ne izbriše iz duše. Kako lahko smo tam molili in ljubili!

Zopet trkajo božični dnevi na dver. Eni bodo gledali podobne ali celo še kar iste jaselce kot v mladosti, drugi si jih bodo zgradili vsaj v duhu. Tudi onim, katerim »podplate bije trdi svet« ter jim je postalo oko hladno in obraz kamenit, se bo na sveti večer nekaj užgalo v očeh in se jim bodo ublažile poteze obraza.

Božje Dete v jaslih, — kako prisrčno je vse okrog njega, pa kako globoke verske resnice ga obdajajo! Cerkev je bojevala stoletne verske boje ter skrbno bdela nad razodetim naukom, da je betlehemski Otrok res pravi Bog, obenem res pravi človek, ter da sta obe naravi združeni v eno, božjo osebnost.

*

To neznatno bitje v jaslih je res pravi Bog. Kako ogromno bogata je vsebina tega stavka!

V jutranjicah svetega dneva zazveni Izajjeva prerokba: »Ljudstvo, ki je hodilo v temi, je ugledalo veliko luč; prebivalcem pokrajin smrtne sence se je svetloba prikazala. Zakaj Dete nam je rojeno... In imenuje se Močni Bog.« Zares, ta Otrok je Oni, o katerem so kot iz sivih pradavnin, iz same večnosti pridonele uvodne besede Janezove blagovesti: »V začetku je bila Beseda. In Beseda je bila Bog.« To Dete je Oni, »pred čigar imenom se morajo pripogibati kolena vseh, ki so v nebesih, na zemlji ali pa pod zemljo«. Ko bo ta Otročiček še enkrat prišel, »bo solnce otemnelo in luna ne bo dajala svoje svetlobe in zvezde bodo padale z neba in nebeške sile se bodo majale. In takrat bodo jokali vsi rodovi na zemlji«.

Kako morajo torej pri božični maši še posebno mogočno zabučati orgle ob besedilu nicejsko-carigradske veroizpovedi: »Verujem v edinorojenega Sinu božjega. Ki je rojen iz Očeta od vekomaj ter je Bog od Boga, luč od luči, pravi Bog od pravega Boga. Ki je z Očetom enega bistva.«

Da, mali Jezus, verujem; Bog si. Živo verujem v tvoje božanstvo.

Takoj za temi težko padajočimi stavki pa se veroizpoved prelije v ljubko, pri-

srčno melodijo blagovesti: »Ki je zavoljo nas ljudi in zavoljo našega zveličanja prišel iz nebes. In se je učlovečil po Svetem Duhu iz Marije Device. In je postal človek.«

Veličastna skrivnost učlovečenja! Človeški razum je ne more doumeti in človeška srca je niso mogla zaslutiti, preden je Bog razodel svoj veliki zamislek. Zdaj pa nam majhnost tega otroka, uboštvo hleva, plenice, jok in njegovo mirno dihanje svedočijo, da je učlovečenje druge božje osebe resnično dejstvo, ne pa zgolj pesniški sen.

In za to človeško naravo, h kateri spada bistveno tudi detinska doba, se božja narava in božja osebnost tako doledno skrivati, da se vidi na malem Jezuščku le ljubezniva slabotnost otroka, katerega obdajajo tihota, osamljenost in uboštvo. Okrog njega se sicer vršijo čudeži; mati ostane kljub njegovemu rojstvu devica, saj lepo pravi stara pesem:

Kakor solnce skoz glaž gre,
glaž ta se ne razbije;
glej, tako je rojen bil
Jezus od Marije.

Angeli pojejo in se prijazno družijo z betlehenskimi pastirji; čudežna luč gre po nebu in kaže Modrim pot; — Dete pa ostane v svoji skromnosti in neznatnosti.

*

Zakaj je Bog privzel naravo človeka-otroka?

Predvsem zato, da nam izpriča svojo ljubezen do nas. Saj je njegov pogled uprt v daljavo Golgote, kjer bo to človeško življenje, ki zdaj še tako široko plapolala, v smrti darovano. Velikost njegovega ponižanja pa tudi mora buditi v nas ono, kar je najlepše, — ljubezen. Čim manjši je postal zaradi nas, tem dražji nam mora biti. Sicer pa, kaj je ljubeznivejšega ko dete? Človek je zlahtna mladika vidnega stvarstva in dete je cvetka človeštva. Kdo se mu more ustavljati, če se zaupno in pomoči proseč privije k nam? Kako lepo to izrazijo vrstice Ivana Cankarja, pevca materinske ljubezni, v katerih v duhu ljubeče gleda svojo mater, ko je bila še otrok: »Prešinila me je nekoč misel, iz temne globočine, iz bolesti je bila segla, da bom ob tisti uri, ko se bo treba napraviti na zadnjo pot, ugledal s slamo krito kočjo, kjer se je rodila moja mati,

ugledal tudi še njeno zibko, z rdečimi srci poslikano; in videl drobnega otroka v predolgem zelenem krilcu, njegove prve, nebogljene korake, slišal njegov tenki smeh, njegove jecljajoče, napod razumljive besede... in da bodo vsenaokoli, kakor cvetice na polju, cvetele bele misli srca.»

Tu v jaselcah pa leži pred nami Bog kot droben otrok; kdo bi ga torej ne vzljubil? In kdo bi se mu ne hotel prav zaupno približati? Tako se nam je približal, da nas obhaja misel, če nismo morda mi močnejši in umnejši od njega ter se nam budi sočutje z ubogim in zapuščenim Bogom na slami. Ne gleda na nas z dolgim, resnim, onstranskim pogledom, kakor se ozira na nas iz bizantinskih slik; njegov pogled ni trpeč in rahlo, pa zato tem bolj presunljivo očitajoč, kot se upira v nas s križa; prisrčno mil je izraz njegovih oči, kakor se lepo bere v listu božične maše: »Preljubi! Prikazala se nam je dobrot a in ljudomilost našega Boga in Zve-ličarja.«

*

In česa nas Dete iz jaselc uči?

Ko je pred kratkim sveta Cerkev po-
višala Malo Terezijo Deteta Jezusa do

časti oltarja, je hotela s tem opozoriti in poudariti, kako ljub je Bogu duh otro-
škosti. Biti ubog sam pred svojim du-
hom, biti pokoren do popolne pozabe sa-
mega sebe, biti ponižen in krotak: kdo
nas more tega lepše, nazornejše učiti ko
mali Jezušček, Bog v podobi otroka? Saj
je vsak otrok ves ubog, čeprav je rojen v
palači in so mu že odločili bogastvo. Saj
je otroka sama pokorščina in sploh nima
lastnega spoznanja in hotenja; pokoren
je, čeravno mu je morda že prisojen pre-
stol, ker prav pravi apostol, da »dokler je
dedič majhen, se nič ne loči od služabnika,
čeprav je lastnik«. In saj je otrok ves
ponižen in prožet od zavesti svoje vse-
stranske slabotnosti in odvisnosti. Pogled
na Otroka v jaselcah nam torej govori,
da postanimo sami pred Bogom otroci
po srcu.

Kot je Jezus na sramotnem križu bil
in je še premnogim v pohujšanje in ne-
spamet, nam pa je božja Moč in Modrost,
tako je tudi z Detetom, v plenice povitim
in v jasli položenim: njegovo brezmejno
ljubeče ponižanje budi v mnogih prezir in
nevero, v nas pa naj budi vero, ljubezen
in težnje po krepostih nežnega, otroškega
srca.

Ne moremo si misliti dobre slovenske družine,
ki bi ne imela »Bogoljube«.

Kakšno korist imaš od »Bogoljube«, če ga ne
bereš? Beri in daj brati!

Blažena noč.

M. Elizabeta.

Blažena noč!

*Tiho se spuščáš na zemské ravni,
v zvezdah srebrnih tvoj tempelj žari;
lepa si v čarih svetosti,*

*blažena noč,
lepa, vsa lepa si v svoji skrivnosti.*

Blažena noč!

*S polnim prgiščem nam siplješ radost,
v tebi je čudežne sreče sladkost,
mir bellehemske po zemlji razlivaš,*

*blažena noč,
večnih naklepov skrivnost nam razkrivaš.*

Blažena noč!

*Prva monštranca na zemlji stoji,
v jaslicah Dete nebeško leži;
v sveti molitvi ti sklanjaš se čezenj,*

*blažena noč,
tvoja skrivnost je — ljubezen.*

Studenci milosti.

(Celoten odlomek o zakramentih.)

Dr. Jakob Žagar,

Sv. zakon.

Možje, ljubite svoje žene, kakor je tudi Kristus ljubil Cerkev in se zanjo dal. Ta skrivnost je velika; jaz pa rečem v Kristusu in v Cerkvi,

(Ef 5.)

Gospod Janez je bral in oči so mu žarele: Bili so izlivji iz njegovega prepolnega kaplanskega srca.

»Vsi smo božji, v nas vseh kraljuje duh in vsem bo telo omahnilo v grob. Zato se moramo vsi navaditi popolne vzdržnosti. Tudi zakonskim narekujejo včasih posebne okoliščine polno vzdržnost. Zato se učimo zgodaj junaštva zaradi neskončno svetega Boga in zaradi večnega življenja. Kdor hoče priti za menoj, naj zataji samega sebe, so zveneče besede Kristusove za vse čase, tudi za sedanjí, pomehkuženi, na telesno osredotočeni rod.«

»Gospod, ki po svojih zakonih vlada svet, je tudi sam odločil, s kolikimi otroki si bo mati spletla svoj venec radosti in mučeništva ter krono večnega življenja. Nekatere pa nočejo slišati božje besede: 'Veliko boš trpela s svojimi otroki', ampak hočejo le živeti. Satan jih je zapeljal v nagnusno hudobijo, ki jim izmalíči duha in telo. Hujše je to kot požiganje in ropanje in brez očitne kazni gre preko zemlje; le vest grozi in prst božji preti. In Gospod bo sodil, zakaj grozno so upustošili njivo življenja in samotna žalujejo zato pota večnega življenja.«

»Ne«, je odločil Janez, »ne bom govoril o tej žalostni stvari, žalostni, da bi se angeli jokali nad to ubogo zemljo. Govoril bom o lepoti tega zakramenta. Saj bodo še rastle čisti otroci solnca, ki se bodo veselili, da smejo živeti po svetli postavi Gospodovi.«

»Kako lepa je zakonska zveza. Dvoje ljubečih src se najde, dve izvoljeni osebi si v ljubezni podasta roki za vedno. Ljubezen! Kako rožnoopojna je ta beseda. Je najvišja zadnja beseda. Za občudovanjem, spoštovanjem pride še ta zadnja beseda za one, ki se morejo dati eden drugemu.«

»V dosmrtni, čisti zvezi si dasta eden drugemu vse. Nevesta da svojemu ženinu svojo lepoto, svojo vdanost, svojo ljubezen, svojo samotnost in mož da svoji

nevesti svojo prostost, svojo skrb in svojo moč.«

Tak je zakon otrok božjih. In priprava na zakon otrok božjih naj bo molitev. Gospod Janez se je spomnil na žentev bogovdanega mladega Tobija z Raguelovo hčerjo. (Tob 7.)

»Tobija je rekel: 'Jaz danes tukaj ne bom ne jedel ne pil, dokler ne uslišiš moje prošnje in mi ne obljubiš, da mi daš Saro, svojo hčer za ženo.' Ko je Raguel besedo slišal... je premišljeval in ni dal na njegovo prošnjo nobenega odgovora. In angel mu je rekel: 'Nikar se ne boj temu dati svojo hčer, zakaj temu, ki se Boga boji, gre tvoja hči za ženo.' Tedaj je Raguel rekel: 'Ne dvomim, da je Bog uslišal moje prošnje in solze in verujem, da je vaju zato pustil k meni priti, da bi se ta v svojem rodu omožila po Mozesovi postavi. In zdaj nikar ne dvomi, da jo bom dal tebi.'

In je prijel desno roko svoje hčere in jo dejal v desno Tobijevo, rekoč: 'Bog Abrahamov, Bog Izakov in Bog Jakobov bodi z vama; on naj vaju zveže in dopolni nad vama svoj blagoslov.' — In vzeli so papir in naredili ženitno pismo. In potem so gostovali in Boga hvalili. In Raguel je poklical k sebi Ano, svojo ženo in ji ukazal napraviti drug hram. In je vanj peljal Saro, svojo hčer, in se je jokala. In ji je rekel: 'Srečna bodi, moja hči. Gospod nebeški naj ti da veselje za žalost.'

Takrat je Tobija devico opominjal in ji rekel: 'Sara, vstani in prosiva Boga danes in jutri in pojutrišnjem, ker te tri noči se skleneva s svojim Bogom; ko pa mine tretja noč, bova v svojem zakonu. Midva sva namreč otroka svetnikov in se ne smeva tako združiti kakor neverniki, ki Boga ne poznajo.'

In sta skupaj vstala in oba skupaj stanovitno molila, da bi ostala zdrava. In Tobija je rekel: 'Gospod, Bog naših očetov, naj te hvalijo nebesa in zemlja in morja in studenci in reke in vse tvoje stvari, ki so v njih. Ti si Adama ustvaril iz prahu zemlje in si mu dal Evo v pomoč. In zdaj, Gospod, ti veš, da svoje sestre nisem vzel za ženo iz sladnosti, ampak samo iz ljubezni do otrok, po katerih naj se tvoje ime hvali vekomaj.' Tudi Sara je rekla: 'Usmili se nas, Gospod, usmili se

nas, da se oba skupaj zdrava postarava. — Raguel in Ana, njegova žena, sta rekla: 'Hvaliva te, Gospod, Bog Izraelov, zakaj izkazal si nama svojo milost in usmilil si se dveh edincev. Stori, Gospod, da te bosta še bolj popolnoma hvalila, da vsa ljudstva spoznajo, da si ti sam Bog na vsej zemlji...'

Svoji ženi pa je zapovedal, naj pripravi pojedino in vse, kar je treba popotnim za brašno. Tudi je dal napraviti gostijo svojim prijateljem in vsem sosedom.

In Raguel je Tobija silno prosil, da bi pri njem ostal dva tedna. Od vsega pa, kar je Raguel imel, je dal polovico Tobiju in je naredil pismo, da naj tudi druga polovica, ki po njegovi smrti še ostane, pride Tobiju v last.

Prišel pa je še Gabel in se je jokal in hvalil Boga ter je rekel: 'Oblagodari te

Izraelov Bog, ki si sin predobrega, pravičnega in bogaboječega moža. Blagoslov naj tudi pride na tvojo ženo in na vajine starše; in vajin zarod naj oblagodari Izraelov Bog, ki kraljuje od vekomaj do vekomaj.« — In ko so vsi rekli 'Amen', so šli k jedi. Obhajali so pa tudi svatovščino v Gospodovem strahu.

In ko je Raguel Tobijo veselega in zdravega od sebe odpustil, je še rekel: 'Sveti angel Gospodov bodi na vajinem potu in naj vaju zdrava tja pripelje, da najdeta pri svojih starših vse prav in da vidijo moje oči vajine otroke, preden umrjem.' — In starši so objeli svojo hčer in so jo poljubili in pustili iti; ter so jo opominjali, spoštovati tasta in taščo, moža ljubiti, družino vladati, hišo gospodinjiti in samo sebe brez graje skazovati.

(Konec prihodnjic.)

Koroške Marijine družbe.

Sinoda za celovško škofijo leta 1923. predpisuje, naj se osnujejo stanovske zveze v vseh župnijah. Pa do danes se kljub dobri volji dušnih pastirjev še ni mogla vdomačiti po sinodi zamišljena in zaukazana organizacija v širših slojih vernega ljudstva. So pač ravno pri nas na Koroškem težkoče in zapreke, ki jih drugod ni. Tembolj smo veseli Marijinih družb. V njih imamo zdrave in plodovite korenine, iz katerih prej ali slej utegne zrasti cvetoče drevo stanovske organizacije. Samo škoda, da tudi Marijine družbe še niso našle tako širokih tal, da bi mogle bolj uspešno vršiti to organizatorično nalogo. Le v 12 župnijah imamo žive, delujoče Marijine družbe. So pa skoraj izključno dekliske. Marijina družba za žene je edinele v Vogrčah, kjer pod vzornim vodstvom domačega g. župnika J. Sekola (ki je medtem postal župnik v Pečnici) dobro uspeva in deluje. Tudi v Št. Jakobu v Rožu pripravljajo ustanovitev ženske Mar. družbe. Dosedaj je prijavljenih 42 kandidatinj. V Blačah v Ziljski dolini se je izpremenila M. dr. za žene v materinsko zvezo. Mladenci so zbrani okoli zmago vite zastave matere Marije samo v Selah nad Borovljami. 25 jih je do sedaj. Vodi jih znani prijatelj in voditelj doraščajoče mladine g. Vauti. V Št. Jakobu v R. imamo v zadnjem času tudi že Marijin vrtec, ki ga gojijo in obdelavajo pod vodstvom in

nadzorstvom domačega g. župnika šolske sestre tamošnje sirotišnice. Možje še nikjer niso združeni v Marijini družbi.

Dekliške Marijine družbe iz krajev v podjunski dolini so imele o priliki, ko je bila blagoslovljena zastava doberlavaške M. dr., dne 6. maja l. l., svoj okrajni shod. Bila je to najimpozantnejša prireditev v povojni zgodovini marijanskega življenja na Koroškem. Zastopane so bile skoroda vse podjunske. — Podrobni podatki so znani iz devetih župnij, kakor razvidno na razpredelnici str. 6.

Tam navedeni nabožni listi sicer ne prihajajo izključno le na naslove članic Marijinih družb, pa vendar tvorijo Marijini otroci jedro bralcev in tudi razširjalcev katoliškega, verskega tiska, in je sorazmerno število naročnikov teh listov v kaki župniji izraz večje ali manje živahnosti in zavednosti dotične Mar. družbe.

Nasplošno je treba še pripomniti, da se v imenovanih podjunskih družbah vrše še dosti pridno in redno mesečni shodi in seje predstojništva. Dobro uspevajo evharistični odseki. Najbolj menda pevski in dramatični. Igre so priredile v zadnjem času družbe v Škocijanu, Št. Rupertu pri Velikovcu, v Globasnici in gotovo tudi še drugje. Izredno dobro in vzorno deluje misijonski odsek v Pliberku. Ta odsek je pristopil tudi kot dosmrtni ud k »Zvezi za afriški tisk« ter plačal kot udnino 50 ši-

lingov. Poslala sta se tudi dva botrinska darova po 25 šilingov Klaverjevi družbi. Zbirajo se znamke i. dr. Rajni udje se vpisujejo v mašno zvezo za Afriko. Delovanje tiskovnih odsekov se izraža v številkah razpredelnice. Tudi v Št. Lipšu imajo uspešno delujoči misijonski odsek. Šentlípška družba, ki pod vztrajnim vodstvom domačega g. župnika zares vzpodbudno uresničuje ideale marijanskega življenja, naj bi bila mnogim drugim v zgled tudi v načinu tihega notranjega misijona, ki ga vrši s tem, da članice vsak dan molijo v namen, da bi moške in fantje v večjem številu pristopali k mesečnemu obhajilu.

V Rožni dolini imamo Marijine družbe v Selah, Št. Janžu in v Št. Jakobu. Selška družba (voditelj g. Vauti), ki šteje 70 članic, pridno bere in razširja »Bogoljuba« (46) in »Nedeljo« (40); ima redne mesečne shode in sestanke in prilično kake izvincerkvene prireditve. Družba v Št. Janžu (začasni voditelj dr. Blüml) ima 25 članic, naroča 25 »Bogoljubov«, kakih 10 »Glasnikov« in 50 »Nedelj«. V zadnjem času se je začelo živahnejše delo v vrstah članic, ki se redno in skoroda polnoštevilno udeležujejo mesečnih shodov, prirejajo pa tudi predavanja o notranjem življenju Marijinega otroka. Družba se je pred kratkim posvetila presv. Srcu Jezusovemu. Mar. družba v Št. Jakobu v R. je ustanovljena leta 1907. in šteje danes 46 članic. Voditelj je g. Fran Šenk. Odseki so evharistični, misijonski in pevski. Shodi in sestanki so redni. Na praznik presv. Rešnjega Telesa se je družba na izredno slovesen način posvetila presv. Srcu Jezusovemu. Nadvse hvalevredno se je postavila družba o priliki letošnjega evharističnega shoda v Št. Jakobu, dne 1. julija. Zunanje priprave in predvsem

okrašenje zborovalnih prostorov je bilo v veliki meri njeno delo. »Bogoljubov« hodi v Št. Jakob 120, »Glasnikov« 30, »Nedelj« 50.

Duhovne vaje za članice Marijinih družb so se letos vršile v Tinjah, v Št. Jakobu v R., v Št. Lipšu, v Št. Rupertu pri Velikovcu. Tekom prihodnjih mesecev nameravamo prirediti duhovne vaje za Mar. družbenice in dekleta sploh v župnijah: Pliberk, Smihel, Vogrče, Št. Lipš, Št. Rupert, Št. Janž, Št. Jakob v R.

Pregled marijanskega dela in življenja v slovenskem delu naše škofije, ki ga s tem podajamo, je skromen. Treba je pa pomisliti, da se nanaša na razmeroma kratek čas enega leta in da v toliko ni popoln in izčrpen, v kolikor nam ni bilo na razpolago zadostnih poročil. V splošnem smemo z veseljem ugotoviti, da še živi in hoče živeti v naši verni mladini duh Matere lepe ljubezni in ponižne deklice Gospodove. Res je, da bi želeli v nekatere družbe več živahnosti, več navdušenja, več zanimanja in veselja v čudovitem božjem svetu, več zaljubljenosti v lepoto božjega otroka in manj klanjanja pred nizkotnim, plitvim, ničvrednim, žabjim svetovnim naziranjem pomilovanja vrednih otrok tega sveta. Zeleti bi bilo zares, da bi vzrastle tudi v gredah verskega življenja ostalih župnij »rože skrivnostne« čednostnega in krepostnega marijanskega življenja. Toda mi upamo in ne ubupamo, da nam bo naklonila Mati milosti še lepšo in plodovitejšo rast tega božjeotroškega življenja. Zato smo pa tako veseli, da so korenine že tu, korenine ali vsaj gorčična zrnca, iz katerih naj bi v milostipolnem času rastle in zrastle in se razširilo kraljestvo božje, kraljestvo Kristusovo na Koroškem.

Družba	ustanov.	Voditelj	Št. članic	Odseki:	„Bogoljub“	„Glasnik“	Nedelja
Pliberk . . .	1919	Dr. Zeichen	104	evh., cv., tisk., m.	164	60	85
Vogrče . . .	1912	J. Sekol	43	evh., tisk., pev. m.	40	17	40
Šmihel pri Plib.	1923	E. Repnik	80	—	100	31	57
Globasnica . .	1912	Pšeničnik J.	34	pev., dram.	?	?	20
Doberlavas . .	1923	J. Wutte	40	misijon., tisk.	50	55	70
Št. Lipš . . .	1908	A. Zulechner	21	evh., mis., pev.	40	15	40
Škocijan . . .	1907	V. Poljanec	31	—	23	?	50
Št. Rupert . .	?	V. Brandstätter	18	—	28	?	70
Tinje	1914	Dr. M. Ehrlich	17	—	18	2	20

Dva bisera.

(Črtica iz fantovskega življenja.)

Andr. Orehek.

I.

Tisto leto je imel Tinčkov Jože iz Prikrnice težke božične praznike. Okoli sv. Martina je dopolnil devetnajst let, v Marijini družbi je, njegov oče je vaški odbornik, pa se mu kaj takega primeril! Na sv. Tomaža dan je zvečer po molitvi nesel h Kebrčku popraviti čevelj, ki se mu je v južnem snegu nekaj izmalicil. Temno je bilo kakor v obupanem srcu, ki ne pozna božjega usmiljenja, in iz neba je polahko rosil droben dežek. Povasoval je kako uro pri zgovornem možičku. Komaj pa je odhajajoč za seboj zapahnil duri, mu prižvižga mimo glave poleno in še drugo in tretje, ki ga po zatilniku in po obrazu oprasne, da bi bil zakričal vsled bolečine, ko bi ne bil tako iznenaden. V jezi pograbi iz Kebrčkove skladanice par polen in steče proti Jančarjevemu skednju, pa le od daleč sliši cepetanje bežečih nog. Kaj naj to pomeni? Kaj mu hočejo, ko vendar nima sovražnika v vasi? Z vsemi ljudmi živi v miru in tudi s fanti je prijatelj z vsemi!

Ko je drugo jutro odpiral hlevna vrata, mu pred nože pade popisan list. »Ljubi Jože! Snoči smo pokazali, da nima fant ponoči ničesar iskati na vasi, dokler ne da za bratovščino. Plačaj, kar si dolžan, in potem hodi, koder hočeš! Vaški fantje.« Tako. Piti hočejo za moj denar! Ne boste me!

Ko napoji živino, se napoti h Kodrmanovemu Janezu, ki je veljal za fantovskega poglavarja.

»Ti, kaj mi pa pošiljate pisma na hlevna vrata? Ali je tam pošta?«

»Kakšna pisma?« ga neverno pogleda Janez. Ravno si je pripravil tnalno, da začne drva cepiti. Ni pa Jožetu ušel lahen nasmešek, ki mu je zakrožil pod lepimi rjavimi brkci.

»Le nikar se nevednega ne delaj! Dobro ti je znano, kdo me je snoči napadel s poleni.«

»Ne, Jože, tega pa res ne vem,« ga mirno zavrne Janez.

»Ampak to vam povem,« skoraj vpije Jože dalje, »za bratovščino ne dam, če se vsi na glavo postavite. Ponoči bom hodil, koder bom hotel. Če ne boste dali miru zlepa, ga boste zgrda. V Moravče do orožnikov ni daleč!«

Janezu zablisne oko.

»Poskusi!«

Sicer tako krotki Jože ves togoten odide. Poskusi naj! Janezova beseda mu ne gre iz glave. Poskusi naj privleči orožnike nad fante! Poskusi naj spreti se skoraj s celo vasio! Koliko jih ima za seboj, ki so proti bratovščini? Samo štiri, ki so v Marijini družbi, vseh vaških fantov pa je šestnajst. Le poskusi naj, nakopati si sovraštvo dosedanjih prijateljev, podkuriti proti sebi zlasti Janeza, ki je močan, da Birtov najtežji voz na sredi vzdigne in potrka z njim kakor bi bil igrača! Saj ta Kodrmanov ni tako napačen fant. Ne preklinja in po gostilnah ga ni videti. Gospod Vinco se večkrat ustavi pri njem, ker še vedno upajo, da ga pridobe za Marijino družbo. Le poskusi naj, če hoče, da ga zopet pozdravijo s poleni! Pred pustom bodo bale. Kar tri neveste se obetajo v vasi. Drugi bodo baliž vozili, peli in vriskali, on bo pa tičal za pečjo. Pa vendar! Pravica je na njegovi strani. Tak rokovnjaški napad! Ne smejo misliti, da se jih boji. Togotno stisne pesti in zamahne proti Jančarjevemu hlevu, kjer sta ravnokar za vrata smuknila brata Tone in France, ki sta ga opazovala. »Ta dva rogovileža sta bila gotovo zraven. Ko bi vedel za gotovo!«

Sreča mu je bila naklonjena. Komaj krene proti domači hiši, stopi predenj orožnik Silvester iz trga.

»Dobro jutro, Jože! Ali so oče doma?«

»Menda so še. V hiši morajo biti.«

»Kaj pa je tebi? Nekaj opraskan se mi zdiš, oho, za vratom je srajca krvaval! Ali si se tepel?«

Fant zardi kakor deklica. Poprej se je pestil, da napad ovadi, zdaj se prestraši. Še nikoli v življenju ni nikoogar ovadil.

»Ni vredno besede, gospod Silvester.«

»Sem že nekaj slišal na vasi. Na dan z novico, da zapišemo!«

Jože v kratkih besedah pove o dogodku in prosi orožnika, naj fante le nekoliko zastraši, na sodišče pa naj stvari ne da. Ta je bil naenkrat ves uraden; ko se pomeni s Tinčkom, jo zavije k Jančarjevim.

Kakor bi udaril na plat zvona, je zagrmelo po vasi. »Tinčkov noče plačati za bratovščino. Ponoči so ga s poleni, da je

bil ves krvav. Orožnik jih je zapisoval, pri Jančarju je bil in pri Kodrmanovih in pri Beštrovem Žefu. Velike sitnosti bodo imeli. Grdo je, da domače fante ovaja in jih spravlja pred sodnijo. Da ga le sram ni!»

Taka pesem je šla o praznikih po vasi, in Jožetu se ni zdela kar nič lepa. Kesal se je, ali kaj pomaga zvoniti po toči. Zaveži ljudem jezike, če jih moreš.

V teh težavah poišče prijatelja Grmovaega Lojzeta, vaškega odbornika mladeniške Marijine družbe moravske.

Ta ga pa ni bil posebno vesel.

»Nisi prav napravil, da si ovadil, Jože. Take stvari ljudi razburjajo, in fantje ravno to najbolj zamerijo. Če ga udariš ali ozmerjaš, sta v nedeljo že prijatelja, če ga ovadiš orožnikom, ti ne bo pozabil leta in leta.«

»Nič ne bo hudega, Lojze. Orožnik jih je samo zastrašil. Na Štefanji dan sem bil pri njem, zagotovil je, da zadeva ne pojde na sodišče, ker ne more izslediti krivcev. To bo kmalu pozabljeno. Glavna je pač bratovščina, ki me hočejo prisiliti vanjo. Saj veš, da se nam, ki smo v družbi, to ne spodobi. Gospod kaplan sicer niso naravnost proti bratovščinam, vendar ne vidijo radi, če kdo plača.«

»Jaz sem plačal.«

Jožetu zastane sapa.

»Lojze, ti si plačal? Odbornik? Kaj bodo rekli gospod kaplan?«

»Gospod kaplan so mi to svetovali.«

Jože prasne v smeh. »Ta je lepal Jaz se vojskujem in kri prelívam, vi poglavarji pa izdajate sveto stvar. Ne razumem ne tebe, ne gospoda.«

»Ni posebno sveta stvar, ki se vojskuješ zanjo, Jože. Zdi se mi, da imajo gospod prav. Oni pravijo: V Prikrnici so vsi fantje sposobni za Marijino družbo razen Beštrovega Žefa. Za tega pijanca in pretepača fantje sami ne marajo, čeprav se jim usiljuje. Bratovščina v naši vasi ni tako slaba stvar, saj veš, da so lani z bratovskim denarjem kupili nov kip Matere božje za vaško kapelico. S tem denarjem podpirajo tudi revne domače fante pri vojakah. Ali ni to naravnost lepo? Zakaj bi taka bratovščina zapirala vrata v Marijino družbo kar desetim fantom, ki so po-

štenih staršev in tudi sami tako živijo, da jim ne moreš nič hudega očitati. Plačaj še ti, da bo mir.«

Jože premišluje, pa se hitro odloči.

»Še danes ti prinesem denar.«

»Meni? Daj Janezu!«

»Janez je name hud. Orožnik je bil pri njem.«

»Dobro, pa meni daj! To bo spet novica za našo vas!«

Na vasi pa se je zbirala nevihta, ki je Jožeta veliko bolj v živo zadela kakor novica, da je Lojze plačal bratovščino.

Z vso milobo je svetil mesec na Silvestrov večer. Tako gorko je bilo, da so ljudje govorili: Kaj takega ne pomnimo. Sneg je zginil pod južnim vetrom kakor pri dobri spovedi zgine Bogu mrzki greh pod toplimi žarki kesanja in neizmerne ljubezni božje. Rača, ki se sicer tako ponižno vije po globoki strugi med Krascami in Tustanom, je mogočno narasla, njeni pritoki in pritočki pa so od vseh strani hiteli k nji kakor otroci k materi.

Tinčkov fant je imel opravek pri tetah na Gorici. Golorok in lahko opravljen si je žvižgal veselo pesem, ko je ob Mileževih travnikih iskal prehoda čez Goričico, drugokrat čisto neznatno vodico, ki je pa zdaj narasla in poplavela bližnje senožeti. Ni bila globoka in ne nevarna. Jože ravno premišluje, ali naj se sezuje in jo prebrodi, ko se izza Mileževega znamenja pojavita dve visoki senci in stečeta proti njemu. Presenečen čaka, kaj bo.

»Jože,« se oglasi Žef, »bratovščino si plačal, botrino bomo pili, ampak krščen še nisi. Zdajle boš!« Zgrabita ga in ga kakor vitko ribico zavihtita v naraslo Goričico, da se je mogočno vznemirila nad toliko Žefovo hudobnostjo, ubogi Jože pa je prestrašen zakričal in za trenotje zginil v mrzlih valovih, pa se kmalu prikazal na drugem bregu in kar najhitreje navkreber ubiral pot proti vasi. »Pozdravi orožnike, če tečeš v Moravče,« mu udari na uho Žefov posmeh, potem pa plane, ko je še vse curljalo od njega, v hišo k tetam, ki so zagnale krik in klicale svetega Martina, farnega patrona, in vse svetnike na pomoč.

(Konec prihodnjic.)

Vsaka žrtev je znak ljubezni. Svojo voljo žrtvovati — je pa najtežje, a tudi najlepše.

Kaj pomaga, če je glava prebrisana, srce pa hudobno in robato.

Lastna škoda ga izučí, komur dopovedati ni.

Razuzdani otroci so staršev počasna, pa gotova smrt. — Pametni otroci so staršev največje bogastvo.

Kdor se pridnega dela izučí, lahko si slamo v seno izpremeni.

Slomšek.

Mengs Ant. Raphael.

Sveta noč.

Dunaj.

Vzori in boji.

Janez Langerholz.

»Kakor bi toča bila,« se je jezil gospod Pavel v Studeni vasi, ko je poslušal v cerkvi besede pri uri molitve.

»O božji Sin, Sin človekov vekov — ekov — kov — ov,« mu je letelo na ušesa. »Bodi češččen Oče, ki te je poslal — oslal — slal... ž njim pa bodi češččen tudi ti — ti — ti... ki si izpolnil voljo svojega Očeta — eta... prišel na zemljo in dejal v svoji neizmerni ljubezni do nas — onas — nas — as... Moje veselje je bivati s človeškimi otroki — roki — oki — ki...«

Tako je ropotalo in šlo skozi celo uro. Gospod Pavel se je grizel v jezik, je otrešal z glavo in zdelo se mu je, da bi v vicah ne moglo biti huje, kakor poslušati v Studeni vasi tako molitev. Če je to sploh molitev? Če se ne pravi to naravnost Boža strašiti?

Pa je oznanil shod Marijine družbe in je naročil, naj k shodu prineso »Večno molitev«. In zgodilo se je tako. Pa se je vršil shod, kakršnega družba v Studeni vasi še ni imela.

Gospod Pavel je v izbranih besedah pokazal napake pri skupni molitvi: prehitro gre; nobeden ne ve, kje bi prenehal, zato pa vleče, dokler je še kaj sape; mnogi kažejo svojo izurjenost v branju ravno s tem, da namenoma in nalašč druge prehitvajo in tako se zgodi, da se v začetku oglasi mogočen zbor, nazadnje jih pa komaj pet še čivka.

In zopet je slišal z moške strani: »Nasel sem njega, katerega ljubi moja duša, prejel sem ga in ga ne bom izpustil, dokler me ne blagoslovi.« Na ženski strani je pa šlo: »Našla sem ga... prejela sem ga in ne bom ga izpustila...« Glas je pobijal glas in besede so se križale in mešale, da se mu je skoro zdelo, da vstaja pred njim cela babilonska zmešnjava.

Pa je podal potrebna navodila: »Kjer je pika, vprašaj, klicaj, treba počakati in ne drveti naprej, kakor bi voda tekla; prav tako se za hipec ustavimo pri vejici. Molite pa tako, kakor je pisano in nikarte ne

spreminjajte besedila po svoje.« In za zgled je povedal, kako nespametno je to spreminjanje, če pogledamo uro na Veliki petek: »Udarila sem zavoljo tebe Egipt in njegove prvorojence... Izpeljala sem te iz Egipta in sem potopila faraona v Rdeče morje... Odprla sem pred teboj morje... Šla sem pred teboj v oblačnem stebru...«

Poskušali so in poskušali, po trikrat, po petkrat in še po večkrat, preden je bila molitev vsaj za silo dobra; in ko je minil shod, je bila sodba vsesplošna:

»Kako je čuden!«

»Nobena reč mu ni všeč.«

»Kar sam naj moli.«

»Nič več me ne bo v cerkev.«

Kdo bi jim zameril! Vsak začetek je težak. In težko je tudi lepo moliti, težko v zboru krotiti in premagovati samega sebe, težko, težko. A šlo je. Z vztrajnostjo je šlo. Gospod Pavle je pa danes kar ponosen na svoje ljudi in pravi, da mu je žal, zakaj že preje ni začel paziti na lepoto molitve. In kakšen ponos navdaja šele ljudi, ko vidijo in čutijo moč in lepoto zbrane in ubrane molitve in se spominjajo nekdanjega javkanja in stokanja.

Bila je napovedana seja odbornic. Gospod Pavle si jo je zamišljal nekako tako, kakor si jo je predstavljal Levstik v tistih verzih:

Kadar možaki sivi
za mizo govore...

Toda ni bilo tako. Seja. Gospod Pavle je sprožil zdaj eno misel, zdaj drugo, odbornice so se spogledovale, suvale so se s komolci, mežikale si z očmi, češ, pa ti govori, pa ti in ti... Jezik se pa ni hotel sprožiti, beseda ni mogla na dan.

Ali ko je seja minila! Da bi jih bili vi slišali, kako je šlo tam za vogalom!

»Ali je bilo čudno!«

»Kar govoriti nisem mogla, tako me je bilo sram.«

»Prav rada bi bila rekla, da naj bo shod vsako tretjo nedeljo v mesecu, pa si nisem upala.«

»Pa bi bila vendar rekla. To bi bilo za nas vse najbolj primerno.«

»Pa bi bila ti.«

»Še na misel mi ni prišlo.«

»Rada bi bila omenila tudi misijonsko prireditvev, pa bi bili gospod rekli, kako sem vsiljiva.«

zapisovali svoje sklepe, kar bomo seveda objavili tudi pozneje pred vso družbo. Zapisali bomo pa tudi zato, da bodo poznejši rodovi vedeli, da mi nismo rok križem držali. Volja je bila dobra, čeprav je bilo meso slabo in čeprav so moči večkrat zastajale za vzorom.

Nate kratek pogled v knjigo teh ljubih in dragih vzorov in bojev.

Seja dne 1. julija 1921. — Vpeljali

Modri z Vzhoda Jezusa molijo.

London.

»Čisto prav bi bilo.«

»Pa kar beseda ne more z jezika. Ne gre, pa ne gre.«

In podobno se je vršilo nekatero tako zborovanje; gospod Pavle se je šaljivo izražal, da ima mutaste seje.

Pa je tudi tu prebil led. Kar naenkrat se je pri sejah prikazal na mizi nabiralnik in gospod Pavle je zahteval od vsake molčeče odbornice po en dinar za družbeno blagajno. Pa jim je razvezal jezike. In šlo je. Družbene seje se vrše glasno in vsaka beseda izraža res skrb za družbeno rast, za njen razvoj in njen napredek.

Pripravil jim je tudi knjigo in povedal: Glejte to bo knjiga naših vzorov in bojev. Vanjo bomo redno pri vsaki seji

bomo za poskušnjo, da se bo redno prejemanje sv. zakramentov vršilo v tem-le redu: Prvo nedeljo za može in fante, drugo za žene in dekleta, tretjo za šolsko mladino; četrta oziroma peta nedelja naj ostane prosta za tiste, ki drugače nimajo časa. — Opozoriti je treba naše ljudi, da kupujejo le dobre molitvenike — naštejejo se imenoma — ne pa malo ali nič vrednega kramarskega blaga po stojnicah.

Seja dne 6. februarja 1923. — Na vrsti je bil kratek pogled po župniji: katera dekleta so taka, da bi jih lahko sprejeli v družbo? Kaj je vzrok, da se mnoge ne priglasijo? O tem naj odbornice razmišljajo do prihodnje seje. — Pogled v družbo: kakšne napake so se med nami razpasle?

Napuh, medsebojno nezaupanje, zavist. Ali ne odbija tudi to naših mlajših od družbe?

Seja dne 19. marca 1923. — Odgovor na vprašanje z dne 6. februarja. Mikličeva

družbi, branijo tudi drugim. Primčeva pove, da je marsikje kriva tudi osebna mržnja do posameznih članic. Ker je n. pr. Janhova v družbi, ne marajo vstopiti Koptarjeva in Motovilčeva. Radi teh dveh pa

Beccafumi.

Sveta Družina.

Rim.

poroča, da mnogim doma branijo v družbo, češ, potem vas bodo pa izbrisali iz družbe. Pograjčeva pravi, da družbo najbolj mrze tiste nesrečne izgube, ki so same morale družbo — zapustiti. Ker same niso v

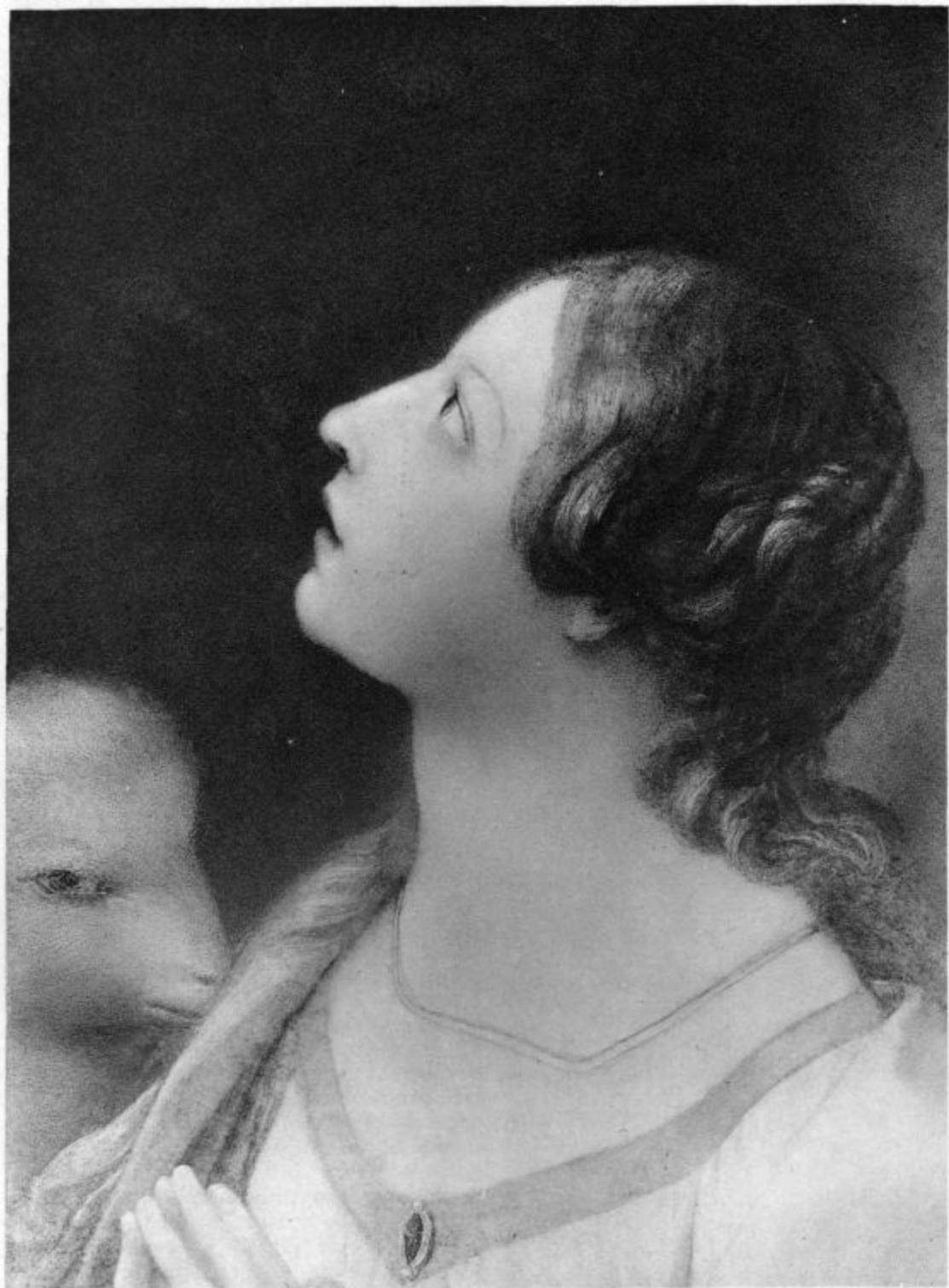
tudi Komarjeva omahuje. Sodnikova pa misli, da se nekatere boje kakih stroškov.

Pa recite, da to res ni knjiga naših vzorov in bojev. Preko njih pa hoče gospod Pavle do zmage.

»Bogoljub« je stalen obiskovalec vseh slovenskih družin, ki jih še ni okužilo slabo časopisje.

Vsem, ki naročajo, širijo, priporočajo »Bogoljub«-a, obilo sreče in blagoslova v l. 1929!

Guido Reni.

Sv. Neža.

Rim.

Kongregacija Marije Morske zvezde v Križankah.

Ali smemo povedati besedo o sebi. Ne bo toliko beseda o nas, kakor o Mariji, ki je že 15 let z nami v kongregaciji. Jeseni leta 1914. so se storili prvi koraki za ustanovitev stolne dijaške kongregacije, ki se je potem ustanovila pomladi l. 1915. na praznik Marije Pomočnice kristjanov. To nam je pomenilo, da nam bo pomagala pri našem važnem delu. Svoj sedež z družbenim oltarjem je kongregacija našla v pritličju knezoškofijskega dvorca, ne brez posebne milosti presvetlega g. knezoškofa dr. Antona B. Jegliča.

Vsak torek, ki je po cerkveni liturgiji posvečen apostolom, smo se zbirali v družbenem prostoru k Marijini službi. V isti sobi nasproti oltarja smo si postavili oder, ki nas je na vesel in viden način polagoma udomačil v Marijini družini, da smo se čutili sinove svoje nebeške Matere.

Mantegna.

Paris, Louvre.

Sv. Boštjan.

Po družbenem odru smo vzljubili tudi družbeni oltar. Mimo preprostih šaljivih iger smo prišli do resnih celo Šekspirovih predstav, dokler nismo po raznih verskih in prosvetnih akademijah spoznali, da je vendar pravo življenje kristjana in torej tudi kongreganista: sentire cum Ecclesia: življenje s Cerkvijo. Začela nas je zavzemati liturgija. Kongregacija se je zresnila in poglobila po liturgični ideji. Tako nam je postal družbeni oltar ognjišče družbenega življenja. Hoteli smo ga osamosvojiti, otresti in oteti smo ga hoteli vseh odrskih vplivov in prizorov. V nas se je spočela misel po družbenem svetišču, kjer ima svoj prestol samo Marija z ljubim Sinom, ne pa obenem tudi Talija. To je bila ena želja.

Druga je bila tej podobna: Radi bi imeli družbeno svetišče v bližini Marijine cerkve, če mogoče kar pod plaščem Marije Pomočnice kristjanov. Križevniški red, za Marijino češčenje zaslužni viteški red, nas je po roki gospoda priorja p. Valerijana Učaka sprejel pod svojo gostoljubno streho, kjer smo si uredili družbeno svetišče. (Glej str. 16.) To svetišče je res vzraslo iz nas samih. Štirje kongreganisti: Slavko in Božidar zlasti pa Ivan mlajši in Ivan starejši, sin in oče, sta v načrtih kakor v izvršitvi pokazala, ne vemo, ali bolj svojo umetnost ali bolj svojo vnemo za Marijo.

Koliko nas je v kongregaciji? Prvotna kongregacija se je razrasla in razdelila v štiri veje: v Congregatio Academica, Congregatio Maior, Congregatio Minor in Hortulus Marianus: Marijin vrtec. Kongregacija Maior je ob vsakem času podpirala pokret katoliškega srednjega dijaštva: v Razoru, dijaškem Orlu, Kresu, Kremenu; povsod so bili njeni člani delujoči kot odborniki, večkrat tudi kot predsedniki, zlasti skavtom je dajal in jim še daje naš družbenik vedno večji razmah. Orkester Glasbene Matice, Ljudski oder, pevsko društvo Ljubljana, Prosvetna zveza, Cerkveno bogoslužje, vse je po svojih članih našlo odmev v naši kongregaciji. Večkrat je kongregacija prinesla Marijinega duha tudi v domačo družino; tako da so tudi iz mestnih družin vrasle svečeniške mladike. Akademska kongregacija je v svojih zadnjih letih videla že dva svoja člana kot novomašnika in šteje še sedem bogoslovcev in je ponosna nanje. Poleg tega ima že doktorje v vseh strokah: v modroslovju, v pravi in zdravstvu. Ne bi tega omenjali, ko ne bi vedeli, da je vsem tem članom

častneje biti družbenik Marijin nego biti doktor; zakaj prej kot sedaj so nam ostali dobri bratje v Mariji. Tudi apostolske misli v smislu navodil sv. očeta Pija XI. naša kongregacija ni pozabila, ona je v celoti članica Apostolstva sv. Cirila in Metoda, člani radi prebirajo list »Kraljestvo božje« in naša apostolska zaščitnika sta — kakor kaže podoba na glavni steni — sv. Ciril in Metod.

Seveda je imela in prestala tudi naša kongregacija svojo krizo. Bile so težke

ure in neprijetne izkušnje. Vendar smo z božjo pomočjo ostali zvesti svojemu načelu in geslu: *Virgo vincit! Marija Devica zmaga!* Marsikdo je ostal po kongregaciji veri in Cerkvi zvest, ki bi se bil sicer izgubil v dijaškem vrtincu. Gotovo tudi v nas in v naši kongregaciji še marsikaj manjka. Upamo, da se bomo tega naučili od drugih. Kar pa smo povedali, smo povedali v zahvalo svoji Gospe, Zavetnici in Materi Mariji.

D. P.

Gérard David.

Ženitnina v Kani galilejski.

Paris, Louvre.

Marijina ladja.

(Oris.)

Življenje naše je viharno morje, usoda naša čolnič na njem in mi sami mornarji, ki jadramo v cilj. Čolnič pa je majhen, premajhen za dolgo pot, prešibak, da bi prebrodil vse divje grebene in globoke doline besnečih valov. Treba je ladje, močne ladje, spretnega krmarja in dobrega kaži-pota.

Vse to imamo mi, kar nas je Marijinih mornarjev, v Marijini ladji, v kongregaciji. Oporo in moč, bodrilo in upanje, vero in ljubezen.

Zato smo dali na jadra njeno ime in zvezdo njeno na praporjev vrh. Osmerokraka je, osmero je blagrov, po katerih naj ljudje žive. V njeni sredi je Jezusovo

ime, okrog nje pa srca, naša srca, ki si tako žele večne bližine z Njim. Življenjé je boj, trd in neizprosen; mi smo borci v njem. Treba nam je orožja, treba nam je brambe. Orožje naše je molitev, bramba milost božja in Marijina pomoč; trden ščit je naš prapor in Marijin relief je na njem, relief Matere milosti božje z Detetom, ki blagoslavlja svet. Tako nam je simbol brambe in blagoslova, simbol varstva in milosti. Na upognjeni vitici sloni ščit: pokorni in skromni smo mi, čeprav smo

boru in z valovi pod seboj. Pa je naše zvanje več kakor nositi Marijin znak; z lepim življenjem apostolsko delovati je naš namen. In zato se zatekamo k priprošnjikom: za lepo življenje k sv. Stanislavu in Alojziju, za apostolsko delo k sv. Cirilu in Metodu. Pod njimi so pozlačene stilizirane lilije, v katerih so cvetke, lepe in blagodišeče — našega delovanja simbol.

In soba naša? Molilnica nam je, zato so v prednjem delu klečalniki; predavalnica nam je, zato imamo možnost posta-

Kongregacijska kapela v Križankah v Ljubljani.

(Gl. poročilo str. 14)

na trdnem temelju, ki nosi začetnice imena: Kongregacija Marije Morske zvezde. In kakor ob velikih praznikih po naših selih na mlajih venčki visé, ravno tako visi na drogu prapora venček s pozdravom: zdrava Morska zvezda, in tri lilije so pod njim — simbol devišтва Matere božje pred, med in po porodu. Od venčka navzdol pa visé kovinaste palčice, ki pritkavajo kakor zvonovi po gorah, le da je njihov zvok vse tišji in skromnejši, vse bolj podoben zvonjenju duš ob prazničnih dneh.

Na zadnji strani prapora je naš znak, ladja z Marijinim jadrom, s križem na jam-

vitve katedre; posvetovalnica nam je, kadar se zberemo v zadnjem delu; pa tudi družabni prostor nam je, kadar praznujemo okrog mize zbrani božičnico ali podobnega kaj.

V zadnjem delu je razporejena skupina risb najsilnejšega dela naše religije, učlovečenja in trpljenja Sina božjega, skrivnosti treh delov rožnega venca. Naša soba nam je simbol kongregacije, ladje naše, na kateri smo mornarji mi, naš vodja krmar na njej in Marija morska zvezda — vodnica nas vseh.

I. Pengov.

P. S. Vsem, ki naročajo za cerkev ali zase raznovrstne kipe, priporočamo, naj bi se obračali na g. Pengova in njegova sinova-umetnika.

Zelija kot nevesta.¹

Dr. Fr. Jerè.

Leta 1875. so bili v Braziliji prostozidarji že tako močni, da so začeli očiten boj zoper sv. Cerkev. Cesar se jim je popolnoma vdal in ukazal dva najbolj neustrašena škofa zapreti. Ko so pozvali škofa iz Olinde pred sodišče, ki naj bi ga obsodilo, je državni svetovavec Pedreira kot tajnik najvišjega sodišča škofa z vso spoštljivostjo sprejel in mu poljubil prstan v veliko nevoljo sodnega zbora. Nato so škofu odkazali navadno zatožno klop, a neustrašeni Pedreira je ogorčen potisnil klop v stran, primaknil lep naslonjač in škofa prosil, naj sede nanj. To je silno jezilo sodnike, ministre in cesarja, a Pedreira se ni bal nikogar.

Med poslušavci je bil tudi mlad mož, ki je pravkar dovršil visoke šole. Temu je bil odločni nastop državnega svetovavca tako všeč, da je želel neustrašenega moža поблиže spoznati in mu k njegovi odločnosti čestitati.

Dne 27. julija istega leta je obiskal dr. Hieronim de Castro — tako se je mladi mož imenoval — s svojimi domačimi družino državnega svetovavca. Družini sta se takoj ob prvem obisku začeli spoštovati in ljubiti. Dr. Hieronim je zaslutil, da se mu v tej družini razcvita bodoča sreča. In družina Pedreira je bila še dolgo potem, ko so gostje odšli, o njih polna hvale. Zelijina mati je rekla: »Takega mladeniča bi si jaz želela za svojo Zelijo.« In božja previdnost ji je spolnila željo: ne samo takega, marveč prav tega mladeniča je naklonila njeni Zeliji. Mati ni še slutila, kako prijeten vtis je napravil dr. Hieronim s svojimi lepimi lastnostmi tudi na Zelijo.

Bil je imenitne plemiške rodovine. Njegov stari oče je bil bogat plemič na Portugalskem. Imel je sedem sinov, od katerih so si prvi štirje izvolili duhovski poklic. Dva od teh sta prišla z mlajšim bratom Ferdinandom v Brazilijo. Eden je po kratkem, svetem življenju umrl, drugi,

monsignor Franc de Castro, se je naselil v mestu Petropolisu in tam ustanovil zavetišče usmiljenih sester. Pozneje je uredil veliko posestvo v Santa Fé blizu Petropolisu, ki ga je vodil brat Ferdinand. Ta je bil dvakrat oženjen. Iz prvega zakona z Roza de Castro sta bila Marija Barbara in naš Hieronim, iz drugega z Roza Angelino de Castro pa tri hčere. Hieronim se je vzgajal najprej pri svoji teti na Portugalskem, pozneje pa je obiskoval gimnazijo v katoliškem zavodu na Nemškem. Ko je dokončal svoje nauke in napravil doktorat iz modroslovja, se je vrnil v Brazilijo. Tam je obiskoval še tečaj za zemljemerstvo, ki ga je tudi sijajno dovršil. Iz vsega njegovega ravnanja je odsevalo plemenito mišljenje, dobro srce in krščansko prepričanje. Lepa postava, odkrit značaj, izredna duhovitost in preudarnost pri govoru, vse to ga je delalo povsod prikupljivega.

To je bil mladenič, ki ga je Bog namenil svoji zvesti služabnici za moža. »Ljubezen je«, pravi neki pisatelj, »tista sila, ki v Bogu družijo dve življenji, dve volji in dve srci, da sta si skozi vse življenje v medsebojno tolažbo in spopolnjevanje.« Poleg duhovniške službe in krščanskega devišstva ni plemenitejšega, kar bi bolj krasilo človeško življenje, kakor je ljubezen. Zelija sama je popisala čuvstva, ki so jo navdajala v tem veselem času, in spremembo, ki jo je polagoma doživelo njeno srce. Tako piše: »Prvi vtis, ki ga je napravil name moj bodoči mož — na kar pa tedaj še nisem prav nič mislila — je bil kar najugodnejši. Zdel se mi je prav prikupljiv, toda nobeno drugo čuvstvo se ni oglasilo v mojem srcu. Resna verska vzgoja mi ni dovoljevala nobene druge ljubezni kakor do Boga in domačih. Srečno in vesele življenje v domači hiši me je tako zadovoljevalo, da nisem prav nič želela možiti se. Dr. Hieronimu pa je naš prvi sestanek odločil usodo. Ko je spoznal našo družino, me je imel za vredno, da postanem njegova žena, in je stricu, monsignoru

¹ Glej lanski letnik »Bogoljuba«.

Francu, pisal, da je našel vzor krščanske žene, in je navedel znan pregovor: 'Žena se ne išče, ampak se najde.'

Prešli so nekako trije meseci, ne da bi se bili spet videli. Učenje, pouk, molitev in domača opravila mi niso dala časa, da bi mislila nanj. Mati pa je s tenkim čutom, ki ji je dan v blagor njenih otrok, takoj uvidela, da ni noben drug zame bolj pripraven kakor ta krščanski, izobraženi in ljubeznivi mladenič; in to je povedala tudi očetu. Hieronim pa me ni mogel več pozabiti.

Neko nedeljo se je oglasil monsignor Franc s Hieronimom. Veselo smo se zabavali, peli in igrali. Oče mi je velel prednašati nekaj pesmic. Ko sem se pri tem slučajno ozrla po Hieronimu, sem zapazila, da me spremlja s prijaznim pogledom. Nekam čudno me je spreletelo, a tako prosto je bilo moje srce, da sem brez vsake zadrege dokončala pesmi in se z njim zabavala kakor poprej.

Monsignor Franc nas je povabil, da bi ga v Petropolisu obiskali, kar je moj oče tudi obljubil. Moji starši pa so prosili dr. Hieronima, naj nas spet kmalu obiše. In res je čez osem dni prišel. Bila sem z brati in sestrami na vrtu. Ko sem zvedela, da je prišel, sem takoj vzela sestrico za roko in mu šla naproti. Očeta ni bilo doma. Razgovarjali smo se vsi skupaj. Prav ugajali so nam njegovi verski nazori, njegove premišljene sodbe in ne nazadnje njegov prikupljivi obraz. Zamudil se je malo dalje, da bi, kakor je rekel, pričakal našega očeta. Priznati moram, da mi je bila njegova družina zelo všeč, in dočim mi je bilo doslej edino veselje, biti pri domačih, sem se onega večera iz srca veselila. Imela sem priliko, tega prijaznega in dobrega mladeniča natančneje spoznati. Kakor pa mi je bil všeč, dokler je bil pri nas — brž ko ga ni bilo, nisem več mislila nanj; zakaj moje misli so bile pri Bogu in moje srce pri domačih.

Moj oče se je hotel odzvati prijaznemu povabilu in preživeti nekaj dni v Petropolisu. Ko smo se tja peljali, sem se malo s strahom, malo z veseljem spominjala, da biva tam Hieronim. Sprejeli so nas z veliko prijaznostjo. Pri mizi so mi odkazali mesto med materjo in Hieronimom, kar je bilo zame velika odlika, pa tudi lepa prilika, govoriti s Hieronimom. Obravnavala sva večinoma stvari, ki zadevajo vero in krščansko življenje; in vedno bolj sem ga cenila. Nekega večera smo igrali na klavir, peli in končno malo

zaplesali. Ker sem morala jaz kot najstarejša hči določiti, kdo bo s kom plesal, sem si Hieronima prihranila zase. Bil je malo v zadregi, a je ponudbo z veseljem sprejel. Pa kakor sem tudi Hieronima občudovala in cenila, mi je bila prava ljubezen še tuja. Pri neki priliki je prinesla gospa Roza Angelina razne svetinje, da bi nam jih razkazala in ponudila v dar. Dr. Hieronim je vzel molek, blagoslovljen na sv. grobu, in mi ga dal za spomin. Hvaložno sem ga sprejela in ga hranila kot svetinjo; pozneje pa mi je bil v veliko veselje kot prvi dar mojega Hieronima in sem ga nosila vedno pri sebi. V nedeljo smo šli skupaj v cerkev. Ko sem bila v cerkvi, sem se zlahka popolnoma zatopila v molitev in me ni prav nič begala misel na Hieronima. Zadnjo nedeljo je povabil Hieronimov stric na obed več odličnih gostov. Med obedom je Hieronim napil svoji odsotni sestri, tako genljivo, da sem iskreno želela, da bi mogla v ujevem čutečem srcu izpolniti mesto ljubljene sestre.

Prišel je ponedeljek, 17. januar, zame dar blaženega spomina. Bilo je pred našim odhodom in nam vsem težko, da se bomo morali posloviti od teh dobrih ljudi. Ko smo se še igrali na vrtu, sem zapazila, da morata Hieronim in stric nekaj zelo važnega pripovedovati moji materi. Nisem si mogla misliti, o čem tako zaupno govore in so videti zadovoljni. Pozneje sem zvedela, da je stric materi pripovedoval o čuvstvih, ki jih Hieronim goji do mene. Lahko si mislimo, da je mati sprejela to z velikim veseljem, ker je dr. Hieronima vedno zelo spoštovala; vendar je rekla, naj bi monsignor govoril še z očetom. To je tudi storil. Tako je manjkala samo še moja privolitev. Pri slovesu me je Hieronim spremil do voza. Ko mi je segel v roko, sem mu rekla: 'Na svidenje', kar je on razumel: 'Na skorajšnje svidenje' in je v teh besedah slutil željo, da nas kmalu obiše.

Obisk v Petropolisu je samo name-raval vrniti prijazni obisk družine de Castro. Bog pa je dal, da je v onih dneh vzklikla v Hieronimovem in Zelijinem srcu ljubezen, močna do smrti.

Zelija je bila krščanska devica in njena ljubezen čista in skromna. Njeno srce se je odprlo ljubezni do mladeniča, ne da bi pri tem le količkaj trpela njena iskrena ljubezen do Boga. Sama je vsa ta čuvstva popisala štiri leta po tem, ko sta se vzela, in je ta spis posvetila svojemu

ljubljenemu možu. Prav nič ne skuša zakriti počasnega razvoja, ki ga je napravila njena ljubezen, zavita v odpoved in poduhovljenje. Vedela je, da jo je njen mož tem bolj ljubil, čim bolj jo je spoznal v

njeni čistosti in pobožnosti. Zato mu je mogla čistost svoje ljubezni poudarjati, ne da bi s tem zatajila resnično ljubečo sprogo. Pa čujmo njo samo!

(Konec prihodnjic.)

Zgodbe Elizabete Canori-Mora.¹

Janez Pucelj.

Uvod.

Čudovit je Bog v svojih svetnikih.
Ps. 67, 36.

Tole se mi zdi potrebno, da prej povem.

Pričujoče zgodbe so glede resničnosti več kakor tako zvane resnične povesti. So resničen življenjepis bl. Elizabete Canori-Mora, podan v obliki povesti, tako da ni nobena dogodba izmišljena ali vzeta iz domišljije. Posneto je to pisanje po obširnem življenjepisju blažene, ki ga je sestavil Msgr. Anton Pagani iz aktov, kateri so služili sv. stolici pri razpravi za proglašenje Elizabete med blažene. V pomoč so bili tudi zapiski blažene, ki jih je morala sestavljati po izrečni zapovedi spovednikov. Nekaj podatkov je povzetih iz zapiskov njene hčere Lucine, redovnice s. Marije Jozefe. Končno je služila pri sestavi opisa njenega življenja tudi kronika, ki jo je napisal njen duhovni vodnik in spovednik o. Ferdinand iz reda trinitarcev.

Da bomo zgodbe laže razumeli in da nas ne bodo pozneje motile številke in podobne reči, pogledajmo tu prav na kratko zgodovinski okvir njenega življenja.

Rojena je bila Elizabeta 21. novembra 1774 v Rimu. L. 1796. se je poročila. 5. februarja v svetem letu 1825 ob pol treh zjutraj je umrla stara 49 let, 2 mesecá in 14 dni. Po čudežih, ki so se po smrti na njeno priprošnjo zgodili, in po natančni cerkveni preiskavi jo je sveti oče Pij XI. l. 1928. proglasil blaženim.

V življenju blažene Elizabete lahko ločimo tri dobe, ki se pa prelivajo druga v drugo. Prva: Elizabeta je bila sicer dobra in pobožna tudi v otroških in dekleških letih in pred zakonom, pa je vendar imela pomanjkljivosti in napake, zlasti neko nagnjenje do posvetnosti in ničemurnosti.

Druga doba: Elizabeta je te napake in pomanjkljivosti poskušala izžgati iz svojega značaja z zatajevanji in pokorili; šla bi bila predaleč v skrajnost, da je ni za-

drževal spovednik. Dasi je živela v težavah in trpljenju, večjem kot mi, si je še sama nalagala prostovoljna pokorila. Hodila je pozno spat, vstajala zgodaj, v mrazu se je lahko in v vročini toplo oblačila. Poznejša leta tudi po cele dni ni pokusila pijače, kar poleti pri italijanski vročini ni šala. Mnogo je molila, dostikrat z razprostrtimi rokami; tudi bičala se je in nosila spokorni pas; krotila je svoje čute, zlasti oči. Poleg tega ji je še hudi duh prizadejal mnogo bolečin na telesu, kakor nekdanj pravničnemu Jobu, pa tudi na duši, ko ji je n. pr. usiljeval na jezik razna bogokletja, ali pa se je oblekel celo v angela luči ali v podobo njenega dušnega vodnika in spovednika, o. Ferdinanda. Vse te muke je darovala zase, še bolj pa za grešnike, zlasti pa za zmagó papeštva in Cerkve, ki je imeia tiste čase težke dni.

Tako bl. Elizabeti ni bilo dano, da bi bila prej okusila poveličanega Zveličarja, dokler ni do dna izpraznila čase trpljenja in tako rekoč prestopila v tretjo dobo svojega življenja, ko ji je Bog razodel čudovite skrivnosti, ki jih mi navadni zemljani ne moremo razumeti. V mnogih zamaknjenjih je občevala z angeli, svetniki, s preblaženo Devico Marijo, z Gospodom našim Jezusom Kristusom. Bog ji je odkril marsikako skrivnost človeških src; odgrnil ji je tudi zastor, ki nam zagrinja vice in skriva prihodnost. Pogledala je večkrat v bodočnost, zlasti v usodo sv. Cerkve. Vsem tem čudovitostim gre seveda samo človeška vera, ne ona katoliška vera, s katero smo dolžni sprejeti verske resnice. Vse take in podobne čudovitosti, četudi pristne in od Boga, same na sebi tudi še niso dokaz svetosti; morda so bolj nekako plačilo svetosti in predokus prihodnje sreče. Na to namigne celo naš Gospod Jezus Kristus, ko govori svojim učencem, ki so se hvalili, kako so delali čudeže in celo izganjali hude duhove: »Ne veselite se tega, da so vam duhovi pokorni, ampak veselite se, da so vaša imena zapisana v nebesih!«

Ker so te zgodbe spisane, ne zato, da bi pasli brezplodno radovednost nad iz-

¹ Izgovori: Kanóri-Mora.

rednimi dogodki, ker tudi niso spisane samo za kratek čas, ampak predvsem, da bi blaženo po svojih močeh primerno svojemu stanu, zdravju, osebnim in časovnim razmeram posnemali, zato bomo čudovitosti v teh zgodbah gledali samo, v kolikor se jih je nemogoče popolnoma izogniti, če hočemo, da vstane podoba blažene kolikor mogoče resnična v naših očeh, in zlasti v kolikor so nam v spodbudo in posnemanje. Z eno besedo: ker mi, reveži, ne moremo gledati v božje solnce, kakor je gledala vanj Elizabeta, bomo v tej povesti njenega življenja bolj gledali njen dom, ožarjen od božjega solnca, da si bomo tudi mi prizadevali, urediti svoj dom tako, da ga bo ožarjalo božje solnce; da bomo tudi mi skušali izluščiti iz svojega naravnega značaja vse napačne klice in odrastke in ga tako otrebljenega vcepiti kot mladiko v nadnaravno drevo milosti božje.

O bl. Elizabeti bi veljale besede, ki jih je zapisal papež Benedikt XV. v pismu, s katerim je med blažene prištel tudi njeno prijateljico Ano Marijo Taigi: Ta božja služabnica je s svojim zgledom dokazala, da ni na zemlji nobenega stanu, ki bi bila v njem odrezana pot do krščanske popolnosti. Med cveticami Cerkve, neveste

Kristusove, ne manjka ne rož, ne lilij. Vendar pa, ko izkazuje zapisnik svetnikov naše Cerkve mnogo imen devic, so žene le redko v njem zastopane. To nas pač opravičuje, da sklepamo: Čim redkeje se nam pokaže v zakonu podoba popolne svetosti, tem dragocenejša mora biti v naših očeh.

Pokopana je blažena v cerkvi S. Carlo alle quattro fontane v Rimu. Napis na njenem grobu je sestavil dušni vodnik o. Ferdinand:

Boгу vsemogočnemu, najvišjemu.
Tu počiva telo
Marije Elizabete Canori-Mora,
katere duša,
okrašena z junško ljubeznijo
in z božjimi blagodarj oblagodarjena,
je poletela v nebo
5. febr. 1825. Gospodovega leta.

Naj nam, ki se nas vseh drži prst in prah te zemlje, ki nam — bodi Boгу po-
toženo — še na zložni, čeprav včasih malo
napeti cesti navadnih krščanskih dolžno-
sti, dostikrat spodrsne in spodleti; naj
nam blažena izprosi, da bi jo vsaj toliko
posnemali, da bi prišli za njo — ne po
bližnici kot ona, tega si ne drznemo pri-
čakovati, ampak vsaj po ovinku skozi
vica!

Če ni umevanja, ni volje. Kdor je imel srečo, da je dobro opravil duhovne vaje, bo brez dvoma umeval, kolika blaginja za mladega človeka je Marijina družba. Kremeniti značaji, odločni junaki, ponosni Marijini sinovi pridejo iz samote duhovnih vaj. Kdo bi mogel mladim fantom opisati vrednoto in bogastvo duhovnih vaj? Dokler jih človek sam ni okusil, mu vse pripovedovanje niti približno ne more nuditi pravega umevanja in prave sodbe. O, kako hitro bi se naša doraščajoča in dorašla mladina prepojila z dragocenim marijanskim duhom, če bi se število udeležencev pri duhovnih vajah iz teh vrst čimdaljebolj množilo. Iz poročila o mladeniški Marijini družbi v mestu Stuttgartu povzamemo, da se je 90 mladeničev udeležilo duhovnega prerojenja v. Domu duhovnih vaj. Pa pomislimo — v takem mestu! In s kakšni-

mi občutki so se iz Doma poslovili? »Bili so to dnevi nebeškega blagoslova, dnevi najbogatejših milosti« — tako so zatrjevali. »Duhovne vaje smo izročili v varstvo nebeške Matere in Kraljice. To jim je podelilo poseben sijaj in vzvišeno posvečenje. V onih dneh smo čutili, da nas v veselju in trpljenju nekočljivo združuje vez neomajne zvestobe in ljubezni do Marije, naše najboljše in najljubeznivejše matere. Duhovni voditelj je sedel med nami, kakor nekoč božji Zveličar med apostoli in učenci, ter je polagal večne resnice v naša srca. Milostipolno nebo je bilo tako rekoč odprto nad nami. Za ves svet in za vso polnost zemske sreče bi ne zamenjali teh dni, ki se bomo nanje še na smrtni postelji s svetim veseljem spomnili.« — Tako govori srce, ki je okusilo blaženstvo samotnih duhovnih vaj.

Razstava marijanskih umetnin. Kardinal Illundain, nadškof v Sevilli, je razposlal vsem prelatom na Španskem, Portugalskem in v Južni Ameriki okrožnico, naj se oprimejo dela za veliki, špansko-ameriški marijanski kongres, ki bo zboroval v dneh od 15. do 21. maja 1929. Na tem kongresu bo prirejena tudi ogromna in sijajna razstava najlepših in najbolj izbranih marijanskih umetniških spominkov iz zgoraj naštetih dežel.

Spomenik † papežu Benediktu XV. so odkrili in slovesno blagoslovili 22. novembra v baziliki sv. Petra v Rimu. Benedikt je bil — kakor znano — izvoljen za naslednika sv. Petra med vrvežem svetovne vojne, 3. septembra 1914. Storil je vse, kar je mogel, da bi preprečil prelivanje krvi in pospešil konec vojske. Čez leto dni je opominjal vse narode in vojskujoče kneze, naj sklenejo mir. »Blagoslovljen bodi, kdor bo prvi dvignil oljko miru in ponudil rok za mir!« Žrtvoval se je z občudovano ljubeznijo za vojne ujetnike. Umrl je 22. januarja 1922.

25 let kardinal. 9. nov. 1928 je praznoval kardinal Rafael Merry del Val 25 letni jubilej, odkar je bil prištet kardinalskemu zboru. Za časa Pija X. je vodil hkrati poslovanje cerkvenega državnega tajnika. Ko je to breme odložil, je postal tajnik kongregacije svetih obredov. Merry del Val je sin španskega poslanika in se je vsekdar odlikoval po vzornem nastopu v občevanju z zastopniki raznih držav. Bil je vesten sotrudnik papeža Pija X. zlasti v skrbi za vzgojo dobrih duhovnikov.

Veliki dunajski misijon v 110 cerkvah je srečno potekel. Prvi del misijonov je bil v 63 svetiščih in zaključen 18. novembra. V drugih 40 cerkvah so se pričele misijonske priidige 24. novembra; zaključek 9. decembra. Celo v glavnih naselbinah »rdečih« so bile cerkve dobro obiskane. Nekateri župniki so se od veselja jokali, ko so po dolgih letih mlačnosti — opazili med verniki toliko dobre volje in pripravnosti za spravo z Bogom. Vse sklepane pobožnosti so bile veličastne. Ljudje so se po sklepu hoteli osebno posloviti od misijonarjev in se jim zahvaliti. Naj bi bil uspeh trafen! — Vseh misijonarjev, ki so se trudili v spovednicah in na prižnicah, je bilo 248, in sicer: 68 jezuitov, 57 redemptoristov, 35 kapucinov, 27 lazaristov, 19 frančiškanov, 12 dominikancev, 12 salvatorjanecv, 1 oblat. To je bil doslej pač največji misijon. Koliko grmad greha je bilo požganih! Koliko duš odtrganih satanu, koliko žalostnih je bilo potolaženih, koliko vere se je zopet vselilo v razdrta srca!

Amerika in z njo naši ondotni Slovenci imajo novega predsednika-protestanta Hoover-ja, ki je bil izvoljen proti katoličanu Smith-u (z 21 milijoni proti 15 mil. glasov). Ako bi ne bil Smith, ki je kot guverner newyorške države izredno priljubljen, katoličan in sicer veren in pravi katoličan, bi bil brez dvojbe s sijajno večino izvoljen. Tako se je vsa sila agitacije obrnila proti njemu. Milijone knjižic z raznimi žgočimi naslovi so razmetali protestanti med volilce, da bi onemogočili katoličanu pot do predsedniškega stolca. Četudi so razcepljeni na nebroj verskih ločin, četudi se morda tri četrtine ameriških protestantov za svojo cerkev in vero nič ne briga, v agitaciji proti katoličanom so bili vsi — kakor ena armada. Čudno! Kakor v Evropi, tako v Ameriki. Kadar gre proti katoliški Cerkvi, se združijo vsi protivniki, pa naj bodo še tako razklani med seboj. V ozadju je seveda framasonstvo, ki ima večino v senatu. V teh okoliščinah bi bilo katoličanu Smith-u težko vladati.

Ob vznožju orjaškega gorovja Himalaje v Indiji, v misijonišču Kurseong je imel novo mašo hrvaški rojak, bodoči misijonar Anton Vizjak, in sicer na god sv. Cecilije. Z njim vred je bilo posvečenih še 14 bogoslovcev-misijonarjev, iz družbe Jezusove. Novomašnik piše, da je od otroških let naprej prosil Boga za tri reči: da bi postal jezuit, misijonar in duhovnik. Kot 33letni misijonar je vse to dosegel. Zdaj se prične njegovo misijonsko delo v blagor nesrečnim poganom.

Kako je v velikih mestih? V verskem oziru dokaj žalostno. Dunajski novemberski in decemberski misijoni so se sicer dobro obnesli. Ljudstvo je nasplošno pokazalo, da je v srcu verno in katoliško. So pa tudi senčne strani, ki dajo misliti in povzročajo nemalo bojazni. Tako slišimo, da je na Dunaju že 6146 otrok, ki so zapisani kot brez konfesije (brez vere), torej nekrščeni. Pred vojno jih je bilo 100. To je »blagoslov« socialistične vlade. — V Monakovem je tri četrtine milijona prebivalcev; od teh je pol milijona katoličanov, pa velik del le po imenu. L. 1927. 200 otrok iz katoliških družin ni bilo krščenih. Sežiganje mrličev narašča. Da jih je mnogo, ki velikonočne dolžnosti ne opravljajo več, je jasno. — V Monakovem deluje v dušnem pastirstvu (za 550.000 katoličanov) 250 katoliških duhovnikov. To je vsekako premalo. Pomanjkanje duhovnikov povsod!

V popolni tmini tavajo brezbožniki v sovjetski Rusiji. E. pl. Ungern-Sternberg piše iz kopaljšča v Ussolu pri Irkutsku (»Tag«, št. 177): Stara cerkev z dvema pozlačenima kupolama je zaprta, pač pa zboruje v nji klub brezbožnikov. Namesto službe božje pa slave

v Ussolju satana, četudi le simbolično, kot očeta vseh revolucionarjev. Še celo nekake satanove maše so vpeljali (v mestu Irkutsku), ki so združene z divjimi orgijami. Pojavile so se svečenice satanove iz vrst bivših kaba-retnih plesalk... Tako gre od stopnje do stopnje v propast tam, kjer gineva vera v Boga.

Resno so začeli. Na italijanskih železnica-h ne smejo — tako čitamo — prevažati ne oseb, ki dajejo pohujšanje z nedostojno obleko, ne pajancev, ki potniške motijo in nadlegujejo. — Pametna odredba.

Koliko je katoliških duhovnikov? Po naj-novejših podatkih iz Vatikana je točasno po vsem katoliškem svetu 310.000 duhovnikov (od teh jih je na misijonstvu 110.000). Vseh škofij je 806, nadškofij pa 204.

Katoličani v Mehiki so poslali vlogo na ondotni državni zbor z zahtevo, da se jim do-voli taka ločitev Cerkve od države, kakršna je v Združenih državah Severne Amerike. Zase ne zahtevajo izjemnih predprav, pač pa človeške pravice svobode, ki je sedaj v Mehiki docela zatrta.

Občestvo svetnikov... Ker je v Mehiki še vedno zabranjeno izvrševati cerkvene ob-rede in morejo duhovniki le redko na skrivaj opravljati sveto daritev, so vsled tega tudi uboge duše v vicah oropane sadov in milosti svetih maš. Ameriški katoličani so tudi v tem oziru priskočili na pomoč. Pridno nabirajo milodare, da z njimi oskrbe čimveč sv. maš, ki jih duhovniki darujejo na korist mehikan-skim katoličanom, katere je zadnje čase po-brala smrt. Tako kažejo praktični Američani na najlepši način, kaj je občestvo vernikov na zemlji.

Čast, komur čast. Lani je praznoval ge-neralni vikar ljubljanske škofije, prošt An-drej Kalan 25 letnico, odkar z očetovsko ljubeznijo in vzorno skrbljivostjo vodi sirotinski vzgojni zavod »Marijanišče« v Ljubljani. Letos je sledil nov 25 letni jubilej, ki je pa bil vsled 70. godovnice g. prošta na zunaj neko-liko odrinjen. Letos je namreč poteklo četr-t stoletja od onega dne, ko je bil prelat Kalan prvikrat izvoljen za predsednika »Katoliškega tiskovnega društva«, ki se je v tem času razvilo v največje kulturno podjetje v Jugo-slaviji. Kako se je časopisje in sploh dober tisk ter vse, kar je s tem v zvezi, v tej dolgi dobi pospeševalo, širilo, razvijalo in dvigalo, to je več ali manj znano. Na čelu vsega tega gibanja je stal čvrsto in vztrajno kot prva gonilna moč slavljeneč prelat Kalan. Očivi-den blagoslov božji je spremljal žilavo priza-devanje »Katoliškega tiskovnega društva« in

dveh zadrug (tiskovne in knjigarske), ki sta sedaj poleg društva ustanovljeni. Ni mala stvar, biti celo četrletje na čelu tako zastavnih zavodov, ki povzročajo in zahtevajo dan na dan novih težav in skrbi, mnogo razmišljanja in modre preudarnosti; pa z božjo pomočjo je vse srečno potekalo.

Ob dvojnem jubileju je bil slavljeneč odli-kovan z redom sv. Save II. razreda; mesto Ljubljana mu je pa podelilo častno občanstvo, prav tako rodna soseska Stara Loka.

Naj ljubi Bog še v bodoče podpira g. ju-bilanta pri vsestranskem delu na vzgojnem, kulturnem in karitativnem polju!

Jubileji. Če omenjamo jubileje naših odličnih mož tudi v »Bogoľjubu«, storimo to za-radi tega, da spozna zlasti mlajši rod, kako se pridni in nadarjeni dijaki v poznejšem živ-ljenskem poklicu, ki ga izvršujejo v blagor ljudstvu, povzpno do najvišjih mest in časti.

Te dni praznuje 60letnico rojstva dekan stolnega kapitlja ljubljanskega, kanonik Igna-cij Na d r a h. Kakor je bil nekoč najodlič-nejši med dijaki v bivšem Alojzijevišču, tako se je vedno odlikoval v svojem poklicu kot duhovnik, katehet, propovednik, spiritual. Gorečnost za čast božjo, njegova vsestranska, temeljita in globoka izobrazba ga je uspo-sobila za častno in obenem jako odgovorno službo, za vodjo v bogoslovnem semenišču. Tudi naši listi in časopisi ga poznajo kot spretnega sotrudnika. Naj bi s svojo krepko besedo, s svojim znanjem in s svojim odloč-nim nastopom še dolgo vrsto let prvačil med slovensko duhovščino!

Novo nevarnosti. Osnutek za novi šolski zakon, ki je predložen državni skupščini v Belgradu, ima določbo (čl. 45), da naj bi na osnovnih šolah poučevali veronauk ljudsko-šolski učitelji... Kdo ne ve, da ima v ta na-men poslanstvo samo duhovnik. Samo duhov-nikom veljajo besede Jezusove: »Pojdite in učite vse narode...«

Upanje se kaže, da bodo preudarni za-stopniki v skupščini vpoštevali zahtevo Cer-kve in pravice krščanskih staršev ter pre-prečili kulturni boj.

Bog varuj, da bi obveljal zgoraj navedeni člen v osnutku! Ali si moremo misliti večje nesreče, kakor če bi bili otroci v kraju, kjer imajo brezbožnega in brezbržnega učitelja (učiteljico), izročeni v versko poučevanje ose-bi, ki niti v cerkev ne hodi, ne prejema sve-tih zakramentov ter daje pohujšanje z bran-jem Cerkvi protivnih časopisov. Vemo sicer, da je še dokaj zanesljivih in versko neopo-rečnih, da celo vzornih učiteljskih moči, ki bi jim lahko zaupali tudi versko odgojo otrok; toda tega svetno učiteljstvo ne more imeti, kar je lastno le duhovniku: stanovsko posvečenje

in poslanstvo božje. — Priporočimo Bogu to važno zadevo naše mladine in njene versko-nravne vzgoje!

Kronika. (Ljubljanska škofija.) Dne 2. dec. je nastopil službo mestnega župnika v Kranju M. Škerbec, doslej župnik v Trzinu. Slavnostni govor je imel kanonik dr. M. Opek. — Za župnika v Trzinu je imenovan ondotni mestni kaplan A. Vovk. — Z naslovom duhovnega svetnika je odlikovan Fr. Lakmayer, župnik v Preddvoru. — Vsled bolezni se je odpovedal župnijski Hotič župnik Janez Hromec.

(Lavantinska škofija.) Jurij Pribožič, kaplan na Bizeljskem, je imenovan za župnega upravitelja v Zagorju pri Pilštajnu; Adolf Adamič, kaplan na Pilštajnu, je prišel na Bizeljsko.

Cerkveno odlikovanje. Vseučiliški profesor prelat dr. Fr. Grivec je bil o priliki 50letnice rojstva imenovan za pravega konzistorialnega svetnika olomuške nadškofije. — Ljubljanski knezoškof je imenoval novega mestnega župnika v Kranju M. Škerbca duhovnim svetnikom.

Umrli je 4. decembra Anton Novak, župnik in dekan v Gornjem gradu. Pokojni je bil priljubljen dušni pastir in vzoren duhovnik. R. i. p.

Nič radi ne poročamo o žalostnih dogodkih, ki pričajo, kako propade človek, ki nima več srčne omike, če živi brez molitve, brez svetih zakramentov, nasproti pa se vdaja alkoholu in vsemu, kar je z njim v najbližjem sorodstvu. Tak je moral biti brez dvoma tudi predrzni bogoskrunec, ki se je tako spozabil, da je vflomil v tabernakelj v Teharjih, neki drugi pa v Bohinjski Bistrici. Res je sicer, da bi se jako motil, če bi tujec, ki kaj takega čita, po tem zločinu sodil vrednost, vernost in poštenost Slovencev sploh, vendar pa tak božji rop prebridko zadene ves naš narod. Dobri farani so že opravili spravne in zadostilne pobožnosti. Nujno pa je, da s skupnimi močmi vse storimo, da se za bodoče kaj takega ne bo več slišalo. Zavarujmo mladino pred slabim berivom, vodimo jo po Mariji k Jezusu v kongregacijah, borimo se proti alkoholni zlorabi!

Mengeš. Na praznik Marijinega darovanja je nebeška mati Marija poklicala k sebi članico naše družbe, Katarino Podboršek iz Loke. Odločeno ji je bilo 25 let življenja in ravno toliko trpljenja. Od svojih mladih let je nosila v sebi kal smrti, neozdravljivo bolezni. Pa kakko je znala nositi ta svoj križ, da ni bila nikomur v nadlego. Vdana v voljo božjo je bila proti vsakomur ljubezniva, zato

je imela toliko prijateljev, kolikor tovarišic. Vse jo je ljubilo. Zato je tudi imela tako lepo spremstvo na svoji zadnji poti. Prav posebno je bila zvesta svoji nebeški Materi! Pri Mariji je vedno iskala uteha. Njej in božjemu Sinu je darovala svoje življenje in trpljenje. Zato je tudi lahko s tolikim mirom in zaupanjem v Jezusa in Marijo izdihnila blago dušo. Vemo, da je njeno upanje ni varalo. Nebeški plačnik in njegova Mati sta jo za vdanost in trpljenje nagradila s krono večnega zveličanja.

Sladkagora pri Šmarju. Iz družbenega življenja samo to-le: Vpeljali smo več odsekov. Pridno dela zlasti odsek za opleševanje župnijske cerkve. Odsek za širjenje dobrega časopisa ima zlasti v nekaterih nabiralkah trdno oporo. Število onih, ki v prvih petkih pristopajo k mizi Gospodovi, vidno narašča. Pri shodih je vpeljano skupno petje.

Za življenje.

Bolnišnica ničemurnosti.

Bilo je proti koncu prejšnjega stoletja. V mestu Rio de Janeiro je bilo stiske in reve in bolnikov preveč. Vladar Braziliije Don Pedro, ki je imel zmisel in srce za bedo, je premišljeval, kako bi po najkrajši poti mogel postaviti zavetišče za najrevnejše, dom za pohablence in betežnike.

Sestavil je navduševalec oklic na premožnejše mestne prebivalce, na bogate sloje, ki naj bi prispevali v ta dobroteljni namen vsak po svojih razmerah. Oklic je bil glas vpijočega — brez posebnega odmeva. Darovi so bili redki in pičli. Ali Don Pedro je dober poznaval slabosti svojih zvestih podanikov. Kmalu so brali meščani novo okrožnico. Vse je govorilo o njej. Kaj je ljudi tako vzvalovalo? Črno na belem je stalo, da bo vsakdo, ki daruje za bolnišnico 50.000 milreis-ov (milreis je portugalska denarna enota v Braziliji), povzdignjen v baronski stan; kdor da pa dvojno vsoto, bo postal celo grof. In glej! Cesar se ni zmotil. Kar deževalo je zlatega denarja v cesarsko palačo. Grofov in baronov je bilo sedaj sicer precej veliko, a tudi bolnišnica je brž rastle iz tal in napredovala.

Na slavnostni dan, ko je bila dodelana stavba blagoslovljena, se je zbrala ogromna množica pred mogočnim poslopjem. Rado vedno se je vse oziralo na še zaigran del členovitega pročelja. Kaj neki skrivajo?

Plemenitaši, ki so bili polnoštevilo zbrani med navzočim občinstvom, so se nemalo zavzeli, ko je padla zavesa in so čitali v zlatih črkah:

»Bedi — postavila ničemurnost.«

Da bi slišali vsi varhi mladine!... Na glavni skupščini katol. tiskovnega društva v Regensburgu je spregovoril škof dr. Buchberger jako umestno svarilo glede dobrega in slabega beriva: »Komur je znano opustošenje, ki je povzročajo slabi in nedostojni spisi med našo mladino, ta bi želel angela božjega z ognjenim mečem pred paradižem naše mladine. Naj bo torej blagoslovljeno vse prizadevanje, ki ima namen zatirati nemarne spise, šaro v slovstvu in slab tisk! Blagoslovljene naj bodo družine, ki ne dovoljujejo, da bi se prikradle slabe knjige in nevarni časopisi črez prag njih stanovanja, in ki zabranjujejo, da bi se približevali dušni morilci v obliki nenravnih spisov, časopisov in raznih tiskovin njihovim otrokom!«

Odgovori.

F. B.; Povedali smo že enkrat, da je to stvar okusa, komodnosti in hlastanja po novosti. — Da so lepi, dolgi lasje ženstvu v kras, o tem je svet bil in je prepričan. Čitamo, da je moda kratkih

ženskih las (na Francoskem) že v preteklosti, in da si dame, ki nimajo bujnih, dolgih las, že zopet pomagajo s kupljenimi. — K....r; Ljudje so različne narave, eni manj občutljivi, drugi razdražljivi. Vi spadate — povsem soditi — med poslednje, zato pa je treba, da ste bolj pazljivi. Brez malega greha gotovo ni bilo. Drugo pot — večjo previdnost v vsem, kar za zdravje in snažnost ni nujno. — Tr.....a: To je res; v marsičem je današnja ženska moda bolj naravna, prikladna in pametna, nego svoje čase. Kako bedasta in nehigienična je bila noša steznikov, vlečk in tesnih, visokih ovratnikov, ali pa tako zvanih »grmelovke«. Sreča, da je vse to za nami! Toda v današnji modi je skoraj vse tako preračunano, da draži in moti drugi spol, da se izpostavlja meso. To je, kar je pohujšljivo in grešno! Upamo, da se bo pošteno ženstvo povsod postavilo v boj zoper nenravnost v obleki. — Na Italijanskem se je že davno osnovalo društvo ženah zoper izgrede v modi. Izdaja časopis, ki izhaja v 100.000 izvodih; imenuje se »Italijanska žena«. — Akademik. Tako razlaganje zapovedi se zdi več ali manj ohlapno in nevarno. Je razloček, ali napravi kdo izlet samo radi zabave, ali pa mu je nujno potreben, da si utrdi zdravje, a je drugače vedno nujno zadržan. Na vsak način bi kazalo ravnati se le po predhodnem posvetovanju s spovednikom odtušnim pastirjem.

Odpustki za mesec januar 1929.¹

1. Torek. Novo. P. o.: a) udom br. preč. Srca Mar.; b) udom družbe krščanskih družin; c) istim kakor 16. dan.

2. Sreda, prva v mesecu. Presladko Ime Jezusovo. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, molijo po namenu sv. očeta ter opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu. — Kjer se danes obhaja zunanja slovesnost tega praznika, dobe danes ali v osmini p. o.: a) vsi verniki, ki prejmejo svete zakramente, so pri sv. maši in molijo po namenu sv. očeta; b) isti kakor 16. dan.

3. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi.

4. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor včeraj; b) vsem, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu svetega očeta; c) udom br. presv. Srca Jez.

5. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu svetega očeta.

6. Nedelja, prva v mesecu. Sv. Trije kralji. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.;

b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir. — Dalje radi praznika p. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more mesto tega spovednik naložiti kako drugo dobro delo; d) udom družbe živega rožnega venca; e) udom br. za duše v vicaah; f) udom družbe krščanskih družin; g) udom družbe sv. Petra Klaverja, ako obiščejo cerkev in molijo za razširjanje svete vere in po namenu sv. očeta; h) istim kakor 16. dan; i) udom br. sv. R. Telesa kakor 3. dan. — V. o.

13. Nedelja. Sv. Družina. P. o. udom družbe krščanskih družin, kjer se danes ponovi posvetitev sv. Družini.

16. Sreda. Sv. Berard in tovariši. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Franciška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

19. Sobota. Bl. Bernard. P. o. istim kakor 16. dan.

23. Sreda. Marijina zaroka. P. o. udom družbe krščanskih družin.

25. Petek. Spreobrnjenje sv. Pavla. P. o. udom br. preč. Srca Mar.

27. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Angela. P. o.: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) istim kakor 16. dan.

28. Ponedeljek. Bl. Odorik. P. o. istim kakor 16. dan.

30. Sreda. Sv. Hiacinta. P. o. istim kakor 16. dan.

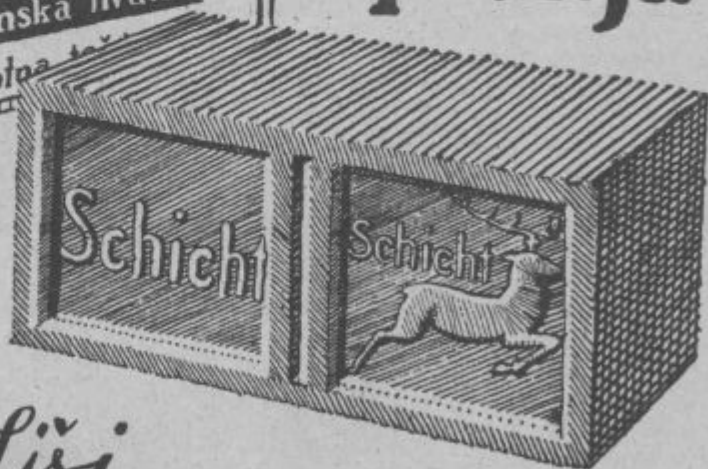
¹ P. o. pomeni popolni odpustek; v. o. pomeni vesoljna odveza tretjerednikom; br. pomeni bratovščina.

Schichtov

način pranja

je

najboljši.

Namakaj z „ŽENSKO HVALO“,
izpiraj s **SCHICHTOVIM MILOM.**

priporoča

Posteljno in namizno perilo

A. & E. Skabernè
Ljubljana

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obreduje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijsko, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 140 milijonov dinarjev.

Najboljši šivalni stroji in kolesa

no edino
GRITZNER in ADLER
za dom, obrt in indu-
strijo v vseh opre-
mah.
Istotam
švicarski pletilni stroj
DUBIED.

Pouk
v vezenju brezplačen.
Nizke cene.
Priložnostna darila.

JOSIP PETELINC
LJUBLJANA

blizu Prešernovega
spomenika za vodo.

Večletna garancija. — Tudi na obroke.

1000 krat

je poplačan trud in delo
gospodinje, ako uporablja
pri pranju dosledno samo

milo „GAZELA“

A
L
G
A

A
L
G
A

Od očeta na sina prehajajo lepe hišne navade.

Naj bo tudi v Vaši rodbini ta lepa navada, da vse **revmatične bolezni, bodljaje, protin, išias** preprečite naglo in zanesljivo z domačim izdelkom „ALGA“.

„ALGA“ je najbolj znano sredstvo za **zobobol** ali **glavobol**, posebno, ako Vas trga v **zobeh** ali **glavi**.

„ALGA“ odstrani **omotico** in **slabosti**.

„ALGA“ Vam veliko pomaga pri vsakem prehladu (**influenca, hrip**) sploh pri vsakem nerazpoloženju, kjer se pojavi zvišana temperatura, kajti ako bolniku nekoliko nadrgnete prsa, hrbet, roke in noge z „ALGA“, je bolnik kakor **prerojen, osvežen**, temperatura popušča, pojavi se lažje in zdravo spanje, lažje dihanje.

„ALGA“ je varuh Vašega zdravja.

„ALGA“ Vam bo najboljši prijatelj skozi celo življenje.

V vseh lekarnah in drogerijah 1 steklenica s točnim navodilom 16 Din. Ali pa naročite po pošti na naslov: **Laboratorij „ALGA“, Sušak 43.** 4 steklenice 77 Din, 8 steklenic 131 Din, 25 steklenic 320 Din. - Pišite po navodila, pošljemo Vam jih zastonj.

Ceneno češko perje!

1 kg sivega opuljenega perja 70 Din, napol belo 90 Din, belo 100 Din, boljše 125 Din in 150 Din, mehko kot puh 200 in 325 Din, boljša vrsta 275 Din. Pošiljatve carine prosto, proti povzetju, od 200 Din naprej poštne prosto. Vseore zastonj. Blago se tudi zamenja in neugajajoče vzame nazaj. Naročila samo na **BENEDIKT SACHSEL**,

Lobez št. 25 pri Piznu, Češkoslovaška. - Poštne pošiljke rabijo iz Češkoslovaške v Jugoslavijo približno 10 dni.

DRUŽINSKA PRATIKA

za leto
1929

je izšla in se dobiva po vseh knjigarnah in trgovinah po celi Sloveniji v izredno lepi opremi in z zelo bogato vsebino.

Cena komadu
Din 5-
brez poštne.

Zahtevajte povsod le to edino našo „Druž. pratiko“.

Varno naložite svoj denar v VZAJEMNI POSOJILNICI v Ljubljani, poleg hotela UNION Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvo i. t. d.

*Zarom-
nite
si!*

Najboljše in najcenejše je

Zlatorog
terpeninovo milo